

ĐÀ LẠT,

tình tôi người lữ khách

ĐÀ LẠT,

tình tôi người lữ khách

THƠ
NGUYỄN AN BÌNH

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN
2022

TỪ SÁCH TÌNH THƠ 15

ĐÀ LẠT, XIN GIỮ LẠI GIÙM TÔI
NHỮNG CON ĐƯỜNG, NHỮNG GÓC PHỐ,
NHỮNG CON NGƯỜI TÔI ĐÃ GẶP
ĐÃ ĐI QUA VÀ ĐÃ BIẾN MẤT

NGUYỄN AN BÌNH, NGƯỜI LỮ KHÁCH TRÊN NHỮNG ĐỐC TÌNH ĐÀ LẠT

*DUNG THỊ VÂN

Nhà thơ Nguyễn An Bình tên thật là Lương Mạnh là hội viên Hội Nhà Văn Tp Cần Thơ. Khi chuyển về Tp. HCM sinh sống, anh được kết nạp vào Hội Nhà Văn TP. HCM. Anh là một người làm thơ trước 1975. Thơ anh đã được đăng tải trên các báo thời bấy giờ như: Văn, Văn Học, Tuổi Ngọc, các tuần báo nhật báo khác như Tiền Phong, Phụ Nữ Ngày Mai, Phụ Nữ Diễn Đàn, Điện Tín, Việt Nam, Tin Sáng, Thời Đại Mới, Sống. Thăng Tiến, Trắng Đen... và sau 1975 anh cộng tác với rất nhiều báo, tạp chí trong và ngoài nước.

Các tác phẩm của nhà thơ Nguyễn An Bình đã xuất bản cho đến tập thơ ĐÀ LẠT, TÌNH TÔI NGƯỜI LỮ KHÁCH tổng cộng là 12 đầu sách (thơ) 05 đầu sách (thơ phổ nhạc), 01 tập truyện ngắn và rất nhiều sách in chung (nhiều tác giả).

Đọc tựa tập thơ tôi hết sức ấn tượng. Bởi vì anh không sinh trưởng tại Đà Lạt, tỉnh Lâm Đồng mà anh lại dành trọn vẹn một tập thơ viết về vùng đất cao nguyên này với rất nhiều địa danh của tỉnh Lâm Đồng mà thành phố Đà Lạt là địa danh chính để dệt nên những bài thơ tình lãng mạn.

Mở đầu cho một tập thơ viết về Đà Lạt anh chọn địa danh hồ Tuyền Lâm ở Đà Lạt là bài thơ đầu tiên trong tập thơ. Phải chăng kỷ niệm đã thôi thúc nhà thơ không thể nào không tìm lại em của mười lăm năm về trước. Nhà thơ đi tìm để thấy nỗi lòng buồn bã như câu thơ than thở “thời gian thành vết sẹo dài đó em. Tình yêu mà ví von như một vết sẹo dài thì ắt hẳn tình yêu đó chẳng bao giờ quên được. Vết sẹo là ấn tượng cho một vết hằn, mà đã là vết hằn thì muôn đời còn để lại dấu vết, hẳn nhà thơ sẽ đau thương vô cùng. Nhưng yêu mà không nhớ không buồn thì chẳng phải là tình yêu. Cho dù bóng chim trời có bay đi thì những dòng thơ anh vẫn dệt vẫn viết cho người. Ta hãy nghe dòng thơ anh tâm sự:

*Về đây tìm lại một người
Mười lăm năm bóng chim trời đã bay
Hàng cây trốn gió chiều nay
Thời gian thành vết sẹo dài đó em*
(Bên hồ Tuyền Lâm)

Thế rồi những hẹn hò lại dẫn dắt thơ anh từ Đà Lạt xuống B’ Lao (Bảo Lộc) với khoảng cách 115 km. Và từ Bảo Lộc đi vào Đại Bình khoảng 15km. Nhưng khi đã yêu thì như ông bà cha ta đã nói “Mấy

sông cũng lội mấy đèo cũng qua”. Vậy thì 130 km có là bao khi mà người tình đã hẹn.

*Người hẹn ta về phố núi
Đợi nhau lên dốc Đại Bình
Sa-Pung một màu sương đục
Cùng chờ tia sáng bình minh*

(B’Lao tình đất tình người)

Tình yêu thực màu nhiệm khiến người ta luôn thốt lên câu cảm ơn bao quát cả một địa danh. Em ở Đà Lạt cho tôi phải cảm ơn người Đà Lạt. Những từ thật hay và lãng mạn như: “*Tóc người ngái ngủ / tím sương hồ*”. Để chứng minh cho tấm lòng của mình, thì Nguyễn An Bình cũng vậy...

*Lại nhớ rồi. Em, một sớm mai
Tóc người - ngái ngủ ở trên vai
Mấy chiếc lá. Bay, tràn qua ngõ
Chắc tím sương hồ - vào tối nay*

*Cho tôi cảm ơn. Người Đà Lạt
Đến giữa đời nhau. Thật bao dung
Núi đồi. Cứ giữ tình tôi nhé
Dù mới xa rời. Mấy bước chân*

(Cảm ơn người Đà Lạt)

Nhà thơ luôn tự hỏi về tất cả... nào hoa lá nào cỏ cây. Liệu “Trăm năm biết có bẻ dâu tương phùng”. Tình yêu luôn là những điều tự hỏi rồi được trả lời trong thình lạng cùng nỗi lòng tưởng tượng. Phải có những nỗi niềm như thế mới là yêu và nhà thơ mới có được những bài thơ tình lãng mạn cho người đời đọc...Đà Lạt là xứ hoa đào đẹp lãng mạn cũng đã đi vào thơ của Nguyễn An Bình, nhà thơ ví như hoa thả trên vai em rồi “rụng xuống hồ hồng cả cõi thiên thu”.

*Người về vui với cỏ hoa
Có hay chiếc lá thương tà áo bay*

*Rồi mai nắng quai lưng đèo
Mưa đêm Đức Trọng sương chiều B' Lao*

*Bên hồ lặng ngắm mưa ngâu
Trăm năm biết có bẻ dâu tương phùng
(Cỏ hoa cùng người)*

*Chẳng phải loài hoa nào cũng níu giữ mùi hương
Níu cả nhớ thương đi qua quảng đời trai trẻ
Có phải em ngồi ngắm hoa đào – vừa nở sáng nay
Lại hãi sợ ngày mai biết đâu không còn nữa*

*Sợ những cánh đào phai sẽ rụng đầy trước cửa
Bên bờ Xuân Hương, nhuộm cả nước Tuyền Lâm.*

*Ngày sắp hết trên ngọn đồi thênh thang gió
Những cánh hoa đào – thả trên vai em bỏ ngõ
Chao rụng xuống hồ hồng cả cõi thiên thu.*

(Có mùa hoa đào giầu trong mắt em)

Núi đồi Đà Lạt luôn là hình tượng cho người thơ
thêu dệt một mối tình. Từ một quán nhỏ ven hồ bên
ly cà phê nóng và cả đến màu áo, sợi tóc cũng cho
người thơ những câu thơ tình tuyệt đẹp và thơ mộng.

*Ta cùng quán nhỏ ven hồ
Ly cà phê nóng cuộc trò chuyện vui
Ghé thôi đã lạnh chỗ ngồi
Biết ai xuống núi lên đồi tìm nhau.*

(Còn ai xuống núi lên đồi tìm nhau)

Nói đến Đà Lạt là người ta luôn liên tưởng đến
núi đồi, thác ghềnh và những loài hoa tuyệt đẹp tượng
trưng cho Đà Lạt như hoa đào, mimosa, phượng tím.
Hầu như tới mùa hoa nở ai cũng muốn mình có dịp đến
để ngắm hoa và chụp những tấm hình làm kỷ niệm.
Với nhà thơ Nguyễn An Bình tình yêu cũng đã đan
xen vào mùa phượng tím lãng mạn trữ tình dù chỉ là

phượng tím cuối mùa còn sót lại. Nhưng tình yêu thì vẫn trinh nguyên lời hẹn. Hầu như đa số địa danh anh đã đi qua. Nhất là những cơn mưa phùn Đà Lạt vừa lạnh, vừa đẹp, vừa buồn và kể cả phải chia tay nhau cho dù xót xa nhưng câu thơ vẫn đẹp và mộng mị. Với anh. Đà Lạt dường như nơi nào anh cũng có quá nhiều kỷ niệm để dệt nên những bài thơ vương vấn.

*Cành phượng tím đã tàn chưa em nhỉ?
Đã bao năm em chẳng nhớ nơi này
Mimosa vàng cả một trời mộng mị
Tôi bốn mùa vẫn giữ nụ tình phai.*

*Người về đâu qua bao mùa hạ trắng
Ngủ trong tôi một giấc mộng dài lâu
Thương phượng tím cuối mùa còn sót lại
Vẫn trinh nguyên lời hẹn thuở ban đầu.*

(Cuối mùa phượng tím)

Thơ Nguyễn An Bình là những dòng thơ trữ tình du dương mật ngọt. Cho dù có phải chia xa thì lời thơ anh cũng vẫn vỗ về em cho ta linh cảm dù chia xa nhưng anh vẫn mong ngày gặp lại. Nhất là phải chia xa vào những ngày mưa phùn Đà Lạt nó đẹp và thơ biết chừng nào. Phải chăng lời chia tay của nhà thơ vào cơn mưa phùn Đà Lạt chỉ là những đôi

hòn trong chốc lát. Để niềm đau hạnh ngộ chắc hẳn sẽ không như thơ và tình yêu sẽ trở về. Nên những bài thơ của tác giả vẫn cứ lần lượt ra đời với bao nỗi yêu thương và nhớ nhung về Đà Lạt.

*Những con dốc một thời em đã đi qua
Cố giấu nỗi buồn và tiếng thở dài xa ngái
Tôi gởi lại núi đồi những buổi chiều mê ngủ
Dây hoa móng rồng xanh níu chân khách lữ
Có mấy bậc thang rêu phong của từng con dốc
Không tìm thấy người thiếu phụ đi tìm bông hoa
Mang tên hạnh phúc cho cuộc đời mình
Mỗi người chúng ta đều giữ trong lòng một ước mơ
thầm kín
Ngát hương của một thời tuổi trẻ
Tôi sẽ chẳng còn gặp em ở bất cứ đâu bất cứ nơi nào
Trong một Đà Lạt khói sương trùng trùng mộng dữ
Niềm đau hạnh ngộ sẽ không dành cho một ai
Trong hai chúng ta khi thời gian
Viễn du vào không gian đầy huyền hoặc
Chia tay cơn mưa phùn Đà Lạt
Chia tay em nhé.*

(Chia tay em cơn mưa phùn Đà Lạt)

Thơ Nguyễn An Bình mỗi câu thơ đọc lên âm vang như lời của nhạc. Cho nên vì thế mà phải nói

rằng anh rất bén duyên với đa số nhạc sĩ. Thơ anh được phổ nhạc rất nhiều. Tôi được biết tính đến nay (tháng 9/2021). Anh đã có cả ngàn bài thơ được các nhạc sĩ phổ nhạc. Tiện đây tôi cũng xin chúc mừng anh. Vì không phải ai cũng có duyên được các nhạc sĩ phổ thơ của mình.

Với Đà Lạt / Lâm Đồng cứ đến mùa hoa quỳ thì hai bên đường những nơi nào còn cỏ mọc thì nơi đó còn những bụi hoa dã quỳ vàng rực nhìn đẹp đến nao lòng. Bởi vậy nhà thơ Nguyễn An Bình đã dành cho loài hoa dại ở xứ cao nguyên những câu thơ hết sức ấn tượng và người thi sĩ trong thơ đã phủ phục trước một loài hoa dại đầy đắm mê này cho dù những câu thơ anh chỉ là chiêm bao ma mị.

*Xin cho tôi hôn từng cánh hoa dã quỳ
Dẫu biết đó chỉ là giấc chiêm bao
Dẫu lắt lay trong nắng sớm mưa chiều và từng đêm
trở gió
Vẫn thấy em ngủ trong tim làm tôi ngạt thở
Khi xe vừa lăn qua Liên Khương, Đức Trọng, Di Linh
Khi xe vừa cắm cúi xuống đèo Bảo Lộc, Đèo Chuối
Dem tôi về lại đồng bằng gió bụi mênh mông
Ôi cánh đồng hoa dã quỳ vẫn nở suốt mùa đông
Và mái tóc em dịu dàng trong chiếc khăn quàng cổ tím
(Dã quỳ thương nhớ)*

Nếu là dân Đà Lạt thì ắt hẳn sẽ không ai xa lạ với trái hồng. Đến mùa hồng thì các sạp bán trái cây màu cam đỏ của trái hồng nhìn thật đẹp mắt mà ai nhìn thấy cũng muốn mua về thưởng thức hoặc để làm quà cho người thân.

Không biết những tình cảm đã dẫn dắt và níu kéo như thế nào mà nhà thơ đã thốt nên những câu thơ dành cho em thật thiết tha và trù mến. Ôi bàn tay em trải quả hồng đầu tiên vừa chín tới với lời hẹn ước tháng chạp trở lại tại D'ran đầy thương yêu và nhung nhớ.

*Vườn hồng nhà ai vừa chín tới
Phải em – người trải quả đầu tiên
Xanh mướt su hào quanh triền núi
Mướt mà như thể bàn tay em?
Tháng chạp ước gì anh trở lại
Nhìn sắc hoa vàng nhớ áo em
Chút tình gói lại D'ran phố
Đồi núi sương mờ trong bóng đêm.*

(D'ran chút tình gói lại)

Khi đã yêu thì hầu như bất kỳ điều nhỏ nhặt nào cũng khiến người ta yêu và nhớ rồi nhắc nhở. Nguyễn An Bình cứ đi từ cõi mê này qua cõi mê khác và cảm tất cả những gì nơi em đang sống

và thi sĩ đã ví em như nàng tiên từ cổ tích bước ra. Tất cả những điều đó đã là nỗi nhớ quất quay và nỗi nhớ ấy đã đi theo thi nhân vào giấc ngủ mà khi trở mình nhà thơ đã cảm như “ Đêm trở mình sợi tóc cũng tương tư”. Ôi một câu thơ hay đầy nỗi trăn trở của lòng người mà chỉ có tình yêu mới có thể cảm nhận được.

*Tôi vẫn thích ngắm nhìn em như thế
Như nàng tiên từ cổ tích bước ra
Mùi khoai nướng thơm lừng trong cái rét
Đêm trở mình sợi tóc cũng tương tư.*

*Đà Lạt không quên những ngày mưa cuối
Một người quen ngồi thả lá bên cầu
Trong sương khói bàn tay còn chút ấm
Lạnh đất trời một thuở có tìm nhau?*

(Đà Lạt, những ngày mưa cuối)

Nhà thơ Nguyễn An Bình đã viết ĐÀ LẠT, TÌNH TÔI NGƯỜI LỮ KHÁCH với một tập thơ tình đầy lãng mạn về núi đồi cao nguyên Đà Lạt tỉnh Lâm Đồng. Một tập thơ hầu như bài nào cũng hay. Cho nên trích dẫn thực sự tôi cũng không biết phải chọn như thế nào. Bỏ câu nào tôi cũng tiếc. Nhưng cuối cùng tôi cũng không thể nào

trích hết vì quá nhiều câu hay. Thôi thì để dành cho bạn đọc sẽ đọc và cảm nhận như những bản nhạc tình đưa hồn mình về với cõi yêu thương nhưng nhớ...

*Mùa phượng tím rũ xuống đời làm lữ
Từng giọt buồn lay động tiếng mưa rơi.*

*Mai xa lắc đời thông reo xanh mướt
Cà phê thơm môi ngọt tiếng em cười*

(Đêm già từ Đà Lạt)

*Em đến nơi này từ những cánh rừng mưa
Đà Lạt vẫn vương gieo neo tình em ở lại
Tôi lữ khách đâu hiểu hết lòng con gái
Như hoa móng rồng sáng nắng lại chiều mưa*

(Đi tìm mùa hoa móng rồng)

*Lại nhớ em – những cơn mưa Đà Lạt
Nhớ con đường hồng nhuộm áo đỏ quỳên*

Khi yêu nhà thơ thường tự hỏi không biết mình nhớ điều gì. Chàng thi sĩ không hỏi em của tình yêu mà hỏi cả một Đà Lạt thân thương khi có bóng hình người yêu mình ở đó. Hẳn là người Đà Lạt thì cà phê Tùng - một quán cà phê mà ai cũng biết, như Hồ

Xuân Hương vì đó là những nơi mà người Đà Lạt thường tìm niềm vui bên tách cà phê hay đi dạo trên ven bờ hồ ngắm cảnh nước trời mênh mông dưới hàng cây lãng mạn và chụp những tấm hình ghi một vài kỷ niệm.

Vùng núi đồi Lang Biang tuyệt mỹ theo truyền thuyết của đôi tình nhân mà ai đi Đà Lạt cũng hiếu kỳ muốn biết. Nơi nào cũng là những dấu chân kỷ niệm của nhà thơ. Nên bài thơ nào của anh cũng cứ băng khuâng hoài niệm về một mối tình tương sẽ chia xa, nhưng rồi lại tìm về. Phải chăng đó là nỗi niềm của nhà thơ “Đà Lạt tình tôi người lữ khách”. Vâng, cái vương vương đó là nỗi lòng của nhà thơ. Bởi cái gì mình không thể nào có được trong thực tại thì nó đẹp vô vàn.

Nói như Hồ Dzếnh trong bài thơ Ngập ngừng:

“Tình mát vui khi đã vẹn câu thề

Đời chỉ đẹp những khi còn đang dở”

Dù đó chỉ là một câu nói trấn an cho một mối tình không trọn vẹn. Chứ ai không mong cầu một hạnh phúc vẹn toàn. Bởi thế mà nhà thơ luôn có những áng thơ tuyệt mỹ về vùng cao nguyên này cho chúng ta cùng thưởng thức. Nơi nào anh cũng đi qua và cũng đọng đầy kỷ niệm. Ta hãy cùng nhau đọc những đoạn thơ tình của anh qua rất nhiều địa

danh...để hiểu anh đã nhớ thương như thế nào...
nhưng sao không là người con của Đà Lạt mà cứ
mãi hoài là lữ khách...

*Đà Lạt có gì – sao anh nhớ
Giây phút dừng chân chợt nhói lòng
Phải lòng con gái cao nguyên ấy
Một đời thơ thẩn giữa ngàn thông.*

(Giữa ngàn thông Đà Lạt)

*... Lặng bên hồ Xuân Hương
Con ngựa thồ mắt ướt
Nhớ chiếc bàn cũ kỹ
Trong quán cà phê Tùng
Nghe mùi thơm bốc khói
Lặng lẽ màu thủy chung.*

(Lại nhớ về Đà Lạt)

*Trở lại Lang Biang núi đã bạc đầu
Nghe trời đất kể chuyện tình bất tử
Ta buồn bã đem trái sầu xuống núi
Mất lối về quanh quẽ cả ngàn lau.*

(Lang Biang ngày trở lại)

*Mùa hoa cũ lạc về đâu em nhỉ
Tôi lang thang trôi mất một mùa hè*

*Em giấu tình trong nụ hoa chưa kịp nở
Để đường về lòng rợp bóng mây*

(Những mùa hoa oải hương)

*Tạ ơn em - Đà Lạt
Tìm chi dấu thời gian
Thương loài cây trốn gió
Cuộc tình thuở nào tan?*

(Tạ ơn người Đà Lạt)

*...Tìm chi tím quá phượng ơi
Để người phố núi ngậm ngùi chia tay.
Không còn ai mượn bờ vai
Nên se sắt lạnh - Sóng đầy mắt nhau
Bình yên em nhé – Ngày sau
Môi thơm còn giữ một màu tím xưa.*

(Thuở Đà Lạt, dịu dàng màu phượng tím)

Một Đà Lạt thơ mộng trữ tình đã đi vào thơ của Nguyễn An Bình đến nồng say mê đắm trong những đêm thảo nguyên mênh mông huyền hoặc. Nào mơ về em một mùa cỏ hồng mà người đã trôi theo mùa trắng cỏ tích cùng tiếng gió đại ngàn còn thỏn thức mãi với thời gian. Phải chăng bãi cỏ là những kỷ niệm một thời yêu nhau mà kết cỏ làm nhẵn. Nhà thơ nhắc khá nhiều về hoa phượng tím. Một loài hoa

đến mùa nở mà ai cũng phải trầm trồ. Hoa đẹp và
lãng mạn như vậy thì đôi tình nhân nào không một
hay nhiều lần ghé đến. Ất hẳn nhà thơ cũng có rất
nhiều kỷ niệm với loài hoa này. Ôi một Đà Lạt cứ để
thi nhân phải yêu người ngóng núi... mà không thoát
ra khỏi sự nhớ thương...đến rồi đi rồi chờ rồi đợi và
tự hỏi ly rượu này đêm nay ai sẽ cùng ta uống cạn...

*Đêm thảo nguyên mênh mông đầy huyền hoặc
Sao ngang trời lấp lánh xuống đồi trăng
Trái yêu đương đã qua mùa quả ngọt
Mùa cỏ hồng em có kịp về không?*

*Người yêu người trôi mùa trăng cỏ tích
Gió đại ngàn ngậm tiếng thở thời gian.*

(Trăng trên đồi cỏ hồng)

*Bao mùa hạt cỏ bay đi
Có wom lại kiếp xuân thì cho nhau
Đất cần, khô dẫu, mai sau
Vết chân chim, rưng, kiếp nào đã quên.*

*Về nghe cỏ hát dưới chân
Vẫn xanh như kiếp tình nhân thuở nào
Tóc người thơm mãi ngàn sau
Một thời nhẩn cỏ hằn đau da người.*

(Về nghe cỏ hát)

*Đêm Đà Lạt ngày cuối năm ẩm ướt
Mưa bụi giăng giăng hết một kiếp sầu
Hòn sỏi nhỏ ném xuống hồ thình lạng
Âm sóng vô tình giấu kín vết đau.*

*Khi ta về nằm trên đồi phượng tím
Đón một vì sao vừa rụng nơi này
Hương cỏ dại tiễn chân người xa ngại
Ly rượu buồn ai uống cạn đêm nay.*

(Viết trên đồi phượng tím)

*Ta yêu người ngóng núi
Yêu sương tím ven hồ
Con sông buồn tiếc nước
Một cuộc tình vừa xa.*

(Yêu người ngóng núi)

Nhạc sĩ Hoàng Nguyên đã viết: “Ai lên xứ hoa đào dừng chân bên hồ nghe chiều rơi...”. Phải chăng vì thế mà Nguyễn An Bình đã trở thành NGƯỜI LỮ KHÁCH TRÊN NHỮNG ĐỐC TÌNH ĐÀ LẠT. Một Đà Lạt đắm say và đẹp đến nao lòng thì làm sao mà nhà thơ có thể chia xa được. Thôi thì định mệnh có thể đã không cho nhà thơ được một tình yêu trọn vẹn thì xin cho thi nhân cứ mãi hoài làm lữ khách để lâu lâu thi nhân có dịp tìm về đi trên

những con đường “nghe chiều rơi” và băng khuâng
nhớ về một thưở. Một thưở em và tôi đã cùng nhau
trác tuyệt trong một mối tình...

Saigon, Sep 23, 2021

DUNG THỊ VÂN

BÊN HỒ TUYỀN LÂM

Về ngồi đón tiếng chuông ngân
Thương sông nhớ suối ngút ngàn thông reo
Ngựa bon vừa xuống lưng đèo
Mùi hương thạch thảo đã về trong mơ.

Về đây ngủ lại bên hồ
Tôi nghe sương trắng phủ mờ cỏ cây
Nỗi buồn kéo lạnh bàn tay
Hồn hiu quạnh lạc chân mây cuối đời.

Về đây tìm lại một người
Mười lăm năm bóng chim trời đã bay
Hàng cây trốn gió chiều nay
Thời gian thành vết sẹo dài đó em.

CÓ MỘT MÙA HOA ĐÀO ĐÃ RẤT XA

Cái thuở ban đầu ai đem hồn hoa tạc vào phó núi. Để tôi, người lữ khách, mùa qua mùa chỉ thương nhớ một loài hoa. Ai nhớ núi, nhớ đồi, nhớ tiếng thông reo, nhớ ngày mưa bụi. Lại không nhớ đến từng nụ hoa đào thấp lửa lúc chia xa?

Khi toa tàu buồn nằm rỉ sét cuối sân ga. Hoa vẫn nở suốt Hùng Vương, ven hồ Thủy Tạ, ngược dài lên Trại Mát. Không ai bắt tìm mình đập theo nhịp tim kẻ khác. Hoa vẫn đến mùa bung cánh mỏng để hiến dâng.

Có phải em, cành đào nhỏ đợi gió đông. Hoàng hôn tím lấp lánh trên hồ Tuyền Lâm đầy mộng ảo. Tia nắng mai mong manh đậu đầy lên vai áo. Để má em hồng mơn mớn nụ tầm xuân.

Hoa quỳnh rũ thơm nồng nàn môi người vườn cũ.
Chợt nhận ra mình là ngọn cỏ phiêu linh. Mỗi mùa
hoa tôi thành loài chim di trú. Mang nỗi nhớ đại
khờ tìm mãi dấu hương trinh.

Lặng nghe tiếng sương rơi trên mặt hồ rét mướt.
Lặng nghe tiếng mưa khuya cô đơn trên dốc đá rêu
mờ. Em có cùng tôi dạo trên con đường hương sắc.
Dưới tán hoa đào nghe gió kể chuyện xưa.

Hoa rơi vô tình hay chỉ lòng tôi hữu ý . Hương
thời gian nào nấn nứu dấu chân người. Tôi mơ thấy
tiếng thiên nga vừa đập nước. Bay riêng mình về
một cõi xa xôi.

Em có mang đi tình yêu tôi, giấc mơ Đà Lạt. Một
mùa hoa đào, hoa phở núi đã thật xa. Có chút bận
lòng, chút khát khao, hay chút gì mất mát. Tiếc
nuôi lời hẹn hò hóa đá những giọt mưa sa.

9/9/2021

ÁO NGƯỜI BAY TRẮNG ĐÔI SƯƠNG LẠNH

*B*uổi sớm em vui trong chăn ấm
Có người đứng đợi trước hiên mưa
Tháng sáu bỗng dung Đà Lạt khóc
Phố núi sương buồn như giấc mơ.

Từng giọt cà phê rơi lặng lẽ
Khói thơm có làm ấm môi người
Thì ra có lúc lòng hiu quạnh
Thèm một vòng tay để nhớ thôi.

Thương gốc thông già bên triền dốc
Cuối mùa cần cỗi đứng cô đơn
Cho anh được ngắm bờ tóc rối
Khẽ chạm bờ môi thoáng đổi hờn.

Biết có mềm lòng nghe anh nói
Áo vàng em mặc thật dễ thương
Dù chiếc khăn quàng em ra phố
Trôi lạc loài về phía Đôn Dương.

Chút nắng cuối ngày không đủ ấm
Khi một người đã lỡ buông tay
Chuyến xe thô mộc khua đường vắng
Đâu kịp đưa người về tối nay.

Áo em trắng quá đời sương lạnh
Sim tím nao lòng dưới thung xa
Ừ nhi đã mòn chân lữ khách
Nên tình dan díu mãi ngàn hoa.

9/6/2020

B'LAO TÌNH ĐẤT TÌNH NGƯỜI

Người hẹn ta về phố núi
Đợi nhau lên dốc Đại Bình
Sa-Pung một màu sương đục
Cùng chờ tia sáng bình minh.

Chẳng phải “đám mây bay thấp”*
Mà sao sương lạnh hồn người
Đôi chè chập chùng – ngút mắt
Gái Mạ cười thật giòn tươi.

Người qua ba sông bảy núi
Tình còn neo lại lưng đeo
Đôi cao ngựa đôn chân bước
Sao ghềnh đá lại quanh hiu.

Người hẹn ta về phố núi
Một mình nằm giữa cỏ hoa
Tìm đâu giấc mơ hồ điệp
Nên tình đành bỏ đi xa.

Bốn mùa cây rừng xanh biếc
Còn ai trầm mặc nơi này
Lang thang trong chiều sơn cước
Rượu cần còn đắm men say.

Mưa rừng xóa tan dấu vết
Ai theo ta trở về xuôi
Lời nguyện trên thung lũng đá
Còn thương tình đất tình người.

* Theo già làng người Mạ, B'Laô có nghĩa là đám mây bay thấp

VỚI ĐÀ LẠT, TÔI VẪN HOÀI LỮ KHÁCH

Ở
Ở Đà Lạt tôi luôn là lữ khách
Đi qua nhau trong một nỗi đời riêng
Em nơi đó đợi từ xa xăm lăm
Quán trọ bên đường xao xác chim đêm.

Tôi có những ngày về trên phố lạ
Nghe gió rong ca trên các vỉa hè
Con dốc đi hoài cuối đường vẫn dốc
Nên đời nghiêng như nước cạn suối khe.

Và sáng mù sương níu chiều mưa lạnh
Má thắm môi hồng thắm ướt đời nhau
Chiều cao nguyên ngời lưng đồi ngóng núi
Đâu thấy ai quen để lại tiếng chào.

Đường nào tôi đi ngõ nào em đến
Đời đã héo khô trên những nhánh sầu
Phiến đá rong rêu tận cùng nỗi nhớ
Năm năm, mười năm còn lại niềm đau.

Con sẽ xám giầu mình trong hốc khói
Có vui không khi đời ám tro buồn
Tu viện cũ quạnh hiu trên đồi vắng
Có ngọn thông già vẫn đứng cô đơn

Và những cung đèo vàng hoa quỳ nở
Neo bước chân người qua một cõi xưa
Hoa trên tay em bay theo ngọn gió
Còn lạc xác khô đã rụng mấy mùa.

Đứng trước ngã tư, ngã năm thành phố
Có những vòng xoay, ngõ rẽ chờ nhau
Mê cung một đời không tìm ra lối thoát
Nên tôi dại khờ trong cả giấc chiêm bao.

Với Đà Lạt tôi vẫn hoài lữ khách
Nên ngày về phố lạc dấu chân quen
Nhặt trái thông khô bên bờ hiu quạnh
Cám ơn người cho tôi còn nhớ tên em.

12/04/2020

CẢM ƠN. NGƯỜI ĐÀ LẠT

Lại nhớ rồi. Em, một sớm mai
Tóc người - ngái ngủ ở trên vai
Mấy chiếc lá. Bay, tràn qua ngõ
Chắc tím sương hò - vào tối nay.

Đường nào đưa đến nhà em nhi
Tôi mơ thấy cả - một rừng hoa
Tôi mơ thấy cả - tà áo mỏng
Bay giữa trời. Đà Lạt mộng mơ.

Vượt thác lên rừng. Để chiêm bao
Đốc núi lưng đèo - có gặp nhau?
Vẳng nghe trong gió - lời cầu nguyện
Bóng tháp nghiêng mình. Chuyện bẻ dâu.

Chim non bắt nhíp cùng tôi nhé
Hát một bài vui. Đón mặt trời
Thác cứ reo. Tầng tầng đá xám
Có tiếng em cười. Khói sương thôi.

Em cho tôi. Được nắm bàn tay
Người hãy rong chơi – suốt dốc dài
Bao lần phở núi thềm lên tiếng
Hãy yêu người. Yêu thật đắm say.

Cho tôi cảm ơn. Người Đà Lạt
Đến giữa đời nhau. Thật bao dung
Núi đồi. Cứ giữ tình tôi nhé
Dù mới xa rời. Mấy bước chân.

Phở núi, 18/7/2019

CAO NGUYÊN MÙA NÀY

Mùa này trên cao nguyên
Chắc sáng trời se lạnh
Qua một màu sương trắng
Em cà phê một mình
Ngoài đường phố lặng thinh
Người cuộn tròn chăn ấm
Thời gian qua thắm lặng
Em có hiểu gì không?

Mùa này trên cao nguyên
Vạt dã quỳ chớm nở
Tôi không còn nơi đó
Buồn nào lên mắt mi
Chim núi hót lời gì
Giống bài ca tạm biệt
Dấu chân in cỏ biếc
Ngủ trên đồi mênh mông.

Mùa này trên cao nguyên
Tiếng ngựa thồ lóc cóc
Bánh xe lăn mệt nhọc
Chở hàng bông đầu ngày
Mang theo tà áo dài
Đưa em về cuối phố
Có người từng ở đó
Đợi chờ trong mưa bay.

Mùa này trên cao nguyên
Chiếc khăn quàng màu tím
Bay trong làn gió quyện
Theo em đi nhà thờ
Giáo đường ngân chuông mơ
Nghe trong từng hơi thở
Lời nguyện cầu nhung nhớ
Gởi một người rất xa.

1/10/2019

CÓ MÙA HOA ĐÀO GIẤU TRONG MẮT EM

Chẳng phải loài hoa nào cũng níu giữ mùi hương
Níu cả nhớ thương đi qua quãng đời trai trẻ
Níu bước chân ai ngập ngừng khi mùa đông về lặng lẽ
Nhưng cũng rất vội vàng trong nắng quái chiều phai.

Và hương hoa đào ủ trong từng sợi tóc em bay.
Bỗng dung làm ngọn gió đan - chùng chình đến vội
Tiếng chim gù em ơi – hình như trên mái ngói
Xao động chút buồn neo giấc ngủ đầu đông.

Anh thấy mùa hoa đào giấu trong mắt em trong
Giấu cả bão dông cho những ngày mưa sắp tới
Còn đâu ánh mắt em – như dịu dàng muốn nói
Anh bỗng rùng mình – ngỡ lạc chốn liêu trai.

Có phải em ngồi ngắm hoa đào – vừa nở sáng nay
Lại hãi sợ ngày mai biết đâu không còn nữa
Sợ những cánh đào phai sẽ rụng đầy trước cửa
Bên bờ Xuân Hương, nhuộm cả nước Tuyền Lâm.

Hay em sợ tình yêu không còn chỗ ở trong anh
Nên buồn đeo suốt cả chiều lại ngẩn ngơ đến tối
Mất nai con gác ngơ – ngập ngừng trông đến tội
Lãng đãng sương mù – mong ngày có chút nắng lên.

Sắc hoa đào bùng lên trên sắc áo – anh nào quên
Ngày sắp hết trên ngọn đồi thênh thang gió
Những cánh hoa đào – thả trên vai em bỏ ngỏ
Chao rụng xuống hồ hồng cả cõi thiên thu.

21/02/2020

CÒN AI XUỐNG NÚI LÊN ĐÒI TÌM NHAU

Tạ cùng phó núi mù sương
Ngày buồn tiếng ngựa đêm buồn nẻo xa
Mùa này tháng tám đi qua
Nào đâu tìm thấy vàng hoa dã quỳ.

Tạ cùng mắt nhớ tình si
Trà thơm ngọt đắng thánh thi kiếp nào
Hồn nghiêng nắng sớm B'la
Thôi se mặt nước đã nhàu vết thương .

Tạ cùng bụi cỏ ven đường
Nhành hoa cúc dại còn hương tay người
Thác mơ đem khói lên trời
Hơi thu lạt bước bên đời cỏ may.

Tạ cùng lá biếc rừng cây
Tình trôi lũng sớm dốc mây lưng chiều
Khăn quàng cổ tím nhìn theo
Xe khuya khoắt đổ xuống đèo về xuôi.

Tạ người một sớm mưa bay
Tóc rơi từng sợi trên tay ngậm ngùi
Tím ơi áo giầu phận người
Cho tôi ươm sợi tơ trời trong thơ.

Tạ cùng quán nhỏ ven hồ
Ly cà phê nóng cuộc trò chuyện vui
Ghé thôi đã lạnh chỗ ngồi
Biết ai xuống núi lên đồi tìm nhau.

28/8/2017

CUỐI MÙA PHƯỢNG TÍM

Son phỏ nhỏ chiều nay bùng sắc nhớ
Lại một mùa phượng tím trở qua đây
Tùng chùm hoa lung linh trong lá biếc
Gọi ve về gieo khúc nhạc đắm say.

Em có về trên đường đầy hoa tím
Tôi nhìn theo chiếc lá khẽ khàng rơi
Nắng chưa lên sương còn in giọt lệ
Lang thang tìm trong nỗi nhớ khôn nguôi.

Nước vẫn chảy dưới chân cầu cũ kĩ
Tôi thương em như một tiếng thở dài
Em đâu đó trong sương chiều phỏ núi
Cao nguyên buồn mãi đợi bước chân ai.

Cành phượng tím đã tàn chưa em nhỉ?
Đã bao năm em chẳng nhớ nơi này
Mimosa vàng cả một trời mộng寐
Tôi bốn mùa vẫn giữ nụ tình phai.

Mưa trắng xóa một trời Đà Lạt nhớ
Tôi tìm em qua bao dốc sương mù
Người trốn mất tầm tay không với được
Trái thông buồn rơi rụng xuống thiên thu.

Tôi như khách trọ về ngang quán cũ
Thèm ly cà phê thơm tỏa khói bay
Nghe tiếng gió lùa qua làn tóc rối
Nhớ một người cánh phượng rớt trên vai.

Người về đâu qua bao mùa hạ trắng
Ngủ trong tôi một giấc mộng dài lâu
Thương phượng tím cuối mùa còn sót lại
Vẫn trinh nguyên lời hẹn thưở ban đầu.

29/04/2014

CHIA TAY EM, CƠN MƯA PHÙN ĐÀ LẠT

Ồi cũng qua đi tháng mười hai lạnh giá
Tôi chia tay cơn mưa phùn ngày cuối năm
Chia tay cái dáng co ro rét căm căm
Chia tay những sợi tơ giăng qua hồn người màu xám
Nhìn ngọn gió cuốn đi từng chiếc lá kim bay mát
Lặng lẽ hàng thông gầy guộc ẩm ướt trên đồi cao
Con đường quanh co không biết đưa tôi đến một
nơi nào
Dốc lên cao lại xuống thấp biết điểm nào dừng em nhi
Mưa thành hạt pha lê long lanh trên mái vòm cũ kỹ

Trên chiếc khăn quàng quần cổ và trên mái tóc dài
của em
Tôi thấy em rất xa như làn sương mỏng êm đềm
Bồng bênh thành đám mây trời trôi về vô định
Lấp xấp có tiếng than van trên mái nhà cổ kính
Phải chăng là khúc hát buồn bã của một loài chim
không tên
Đâu đó tiếng ngân nhà thờ một ngày trước giáng sinh
Khi em về ngang qua sau thánh lễ tan rất muộn.

Từ ô cửa trọ tôi nhìn xuống mặt hồ
Bất chợt nhận ra con sóng thật cô đơn
Con sóng lao đao đi giữa chợ đời, đi giữa dòng
người vội vã
Con sóng mộng du trên từng con dốc dài, trong
từng giấc mơ nghiệt ngã
Chia tay em, tôi chia tay cơn mưa phùn
Ôi những cơn mưa phùn không thể nào quên
Như ta chia tay một năm cũ sắp đi qua vậy mà
Mai chỉ còn là nỗi nhớ in trong từng con phố
Mai chỉ còn là rong rêu trên ngôi nhà cỏ
Những con dốc một thời em đã đi qua
Cổ giầu nỗi buồn và tiếng thở dài xa ngái
Tôi gọi lại núi đồi những buổi chiều mê ngủ
Dây hoa móng rồng xanh níu chân khách lữ

Có mấy bậc thang rêu phong của từng con dốc
Không tìm thấy người thiếu phụ đi tìm bông hoa
Mang tên hạnh phúc cho cuộc đời mình
Mỗi người chúng ta đều giữ trong lòng một ước
mơ thầm kín
Ngát hương của một thời tuổi trẻ
Tôi sẽ chẳng còn gặp em ở bất cứ đâu bất cứ nơi nào
Trong một Đà Lạt khói sương trùng trùng mộng dĩ
Niềm đau hạnh ngộ sẽ không dành cho một ai
Trong hai chúng ta khi thời gian
Viễn du vào không gian đầy huyền hoặc
Chia tay cơn mưa phùn Đà Lạt
Chia tay em nhé.

CỎ HOA CÙNG NGƯỜI

Người về vui với cỏ hoa
Có hay chiếc lá thương tà áo bay
Một thời bụi phấn trên vai
Thời gian mới biết đã phai tóc người.

Mai xanh rực tím bên trời
Vàng trong sắc nắng một thời mới yêu
Rồi mai nắng quái lưng đeo
Mưa đêm Đúc Trọng sương chiều B'lo

Tóc đàn cắt ngọn hư hao
Vẫn thơm bờ kết kiếp nào rất xa
Lên rừng ngủ dưới đôi hoa
Mai anh đào nở hồng pha má người.

Về cùng phố núi rong chơi
Mới hay mây nổi một thời chiêm bao
Bên hồ lặng ngắm mưa ngâu
Trăm năm biết có bể dâu tương phùng?

3-3-2020

CHIM NHỎ

Chải em con chim nhỏ
Giữa núi đồi mù sương
Tôi lạc loài đứng ngó
Chôn chân ngã ba đường.

Chim từ đâu mà đến
Đậu trên ngọn thông xanh
Hót chi lời yêu mến
Xao động tình mong manh.

Nước hồ lăn tăn sóng
Soi tháp chuông nhà thờ
Chiều vang trên đồi vắng
Lời nguyện cầu ngu ngơ.

Ngày cuối năm đầy gió
Dốc dài đầy rêu xưa
Khăn quàng em quấn cổ
Ấm chút tình tôi chưa?

Thì em là chim nhỏ
Đầu bay đi biệt mù
Cao nguyên đầy bụi đỏ
Xin nhủ lòng tương tư.

Đường lên cao xuống thấp
Nghe trong ngàn suối reo
Nước về xuôi mãi miết
Nỗi buồn đành mang theo.

Dấu chân người xa khuất
Một ngày chìm trong mưa
Đóa quỳ vàng đã mất
Sống chết nào ai thừa?

Cám ơn con chim nhỏ
Mưa nắng chờ ngày vui
Đầu đời sau rất muộn
Một người từng yêu tôi .

ĐẠ KHÚC BÊN HỒ

Ngẫu hứng bên bờ Hồ Xuân Hương

Ngồi nhìn rụng bóng chiều buông
Chợt thương vó ngựa còn bon đóc dài
Gió ngàn xao xác hàng cây
Đấu chim về núi lạc loài trong sương.

Ngắt chùm hoa dại ven đường
Phù dung còn thoảng mùi hương thưở nào
Long lanh ánh bạc muôn màu
Hồ gương vát dải lụa đào tinh mơ

Phút trầm tư, phút đợi chờ
Quán khuya phố có hện hò trong mưa
Lên đên tiếng nhạc lạ chưa
Mà thương ghé đá lạnh vừa đêm nay.

Em ngồi se lạnh bàn tay
Khăn len ủ ấm tình đầy nhau không?
Khoai lùi ngô nướng thơm nồng
Bập bùng bếp lửa má hồng em tôi.

Thiên nga vỗ cánh lên trời
Bên hồ biết có ai ngồi đợi tôi
Vẫy tay chào nhé tình ơi
Mai xa phố núi tôi ngồi đợi ai?

DÃ QUỲ THƯỜNG NHỚ

Chợt nhớ cô gái trong truyện “Trên Đồi Sương” của tôi.

1-

Ôi từng mơ được ngủ dưới một đồi hoa
Nơi có người con gái trong bức tranh huyền hoặc
Nàng tiên nữ ngủ say giữa mùa đông chợt thức giấc
Khi tôi viết câu cuối cho chuyện tình “Trên Đồi Sương”
Chàng họa sĩ tìm em loanh quanh
Khắp Đà Lạt khắp mọi cung đường
Ôi đóa dã quỳ của tôi em lạc loài ở nơi nào thế
Trong cỏ tích sao chưa từng nghe ai kể
Leo bao dốc tình sao tôi cũng chẳng thể tìm ra
Hoa trái vàng núi đồi – Hoa trái vàng suốt thung xa
Trong sương sớm từng nụ hoa có trở mình se se
Để khoe sắc trong một ngày cuối đông nắng vàng
rực rỡ
Dẫu ngày mai chỉ còn lại những cánh hoa tàn úa
Cũng cam lòng chờ đợi một mùa sau.

2-

Xin cho tôi hôn từng cánh hoa đã quỳ
Dẫu biết đó chỉ là giấc chiêm bao
Dẫu lắt lay trong nắng sớm mưa chiều và từng
đêm trở gió
Vẫn thấy em ngủ trong tim làm tôi ngạt thở
Khi xe vừa lặn qua Liên Khương, Đức Trọng, Di Linh
Khi xe vừa cắm cúi xuống đèo Bảo Lộc, Đèo Chuối
Đem tôi về lại đồng bằng gió bụi mênh mông
Ôi cánh đồng hoa đã quỳ vẫn nở suốt mùa đông
Và mái tóc em dịu dàng trong chiếc khăn quàng cổ tím
Hãy giữ gìn tôi từng sắc hoa màu nhớ
Hãy giữ gìn tôi từng ánh mắt dịu hiền
Hãy giữ gìn tôi từng mùa đông cao nguyên
Và hãy ngủ yên trong lòng tôi tình yêu em nhé
Và những mùa hoa đã quỳ ngàn năm thắm lặng.

Đà Lạt-Cần Thơ 11/12/2020

ĐÀ LẠT NHỮNG MÙA HOA

Đà Lạt mùa này chợt nắng chợt mưa
Hoa vẫn nở cho lòng đầy sắc nhớ
Dã quỳ vàng cả triền dốc mộng mơ
Đỏ quỳên đỏ thắm tình yêu một thuở.

Sáng chủ nhật em dịu dàng xuống phố
Màu áo ai ngan ngát cả đồi nương
Hương thạch thảo theo em đi thánh lễ
Tiếng chim gù gọi bạn chót tháp chuông.

Em bé nhỏ như tường vy cánh mỏng
Chùm ti gôn lướt nhẹ tuổi xuân thì
Mimosa vàng nhẹ rơi rơi trước ngõ
Tôi ngập ngừng không nở bước chân đi.

Em mộng寐 bên Suối Vàng Suối Bạc
Mắt mơ màng soi bóng nước Tuyền Lâm
Hoa phượng tím rủ ve về ca hát
Tôi gửi tình theo mây núi Lang Biang.

Đà Lạt mùa này chiều sương thấm lạnh
Chiếc khăn quàng hồng phớt nụ hoa đào
Tôi cứ ngỡ em là nàng công chúa
Ngủ trong rừng đợi hoàng tử hôn trao.

Hoa tầm xuân mang hai màu thương nhớ
Ép vào lòng em giữ khéo giùm tôi
Mai xa xứ có lên ngàn xuống chợ
Để tìm nhau dấu cuối đất cùng trời.

Em lạc mất giữa ngàn hoa Đà Lạt
Đem theo tình tôi gửi tiếng thông reo
Con ngựa trắng trên đồi Cù gặm cỏ
Suốt bốn mùa ánh mắt vẫn trong veo.

2013

D'РАН, CHÚT TÌNH GỎI LẠI

Ợt đèo Ngoạn Mục chạm D'ran*
Bỗng vấn vương ai – má ửng hồng
Xe qua thị trấn bình yên ấy
Thấy mắt em cười – trong rất trong.

Cung đèo uốn lượn – cua tay áo
Bát ngát đồi chè thơm hơi sương
Đốc cao Cầu Đất nghe núi hát
Rủ bụi giang hồ trong bước chân.

Vườn hồng nhà ai vừa chín tới
Phải em – người trẩy quả đầu tiên
Xanh mướt su hào quanh triền núi
Mượt mà như thể bàn tay em?

Xe qua D'ran, qua D'ran
Vực sâu thăm thẳm suốt Trạm Hành
Xanh biếc nước hồ - xanh mắt ngọc
Cùng tiếng thông reo gió bạt ngàn.

Tháng chạp ước gì anh trở lại
Nhìn sắc hoa vàng nhớ áo em
Chút tình gói lại D'ran phố
Đồi núi sương mờ trong bóng đêm.

D'ran một ngày cuối tháng 5/2018

*D'ran: thị trấn nhỏ của huyện Đơn Dương. Nếu đi từ Phan Rang lên vượt đèo Ngoạn Mục qua Cầu Đất sẽ gặp hay từ Sài Gòn lên tới ngã ba Phi-Nôm rẽ phải chừng 30km là đến phố núi D'ran.

ĐÀ LẠT, NHỮNG NGÀY MƯA CUỐI

Có đôi lúc lòng mình như tự hỏi
Tôi lại về hứng mưa bụi trong sương
Thì ra nhớ góc sào nơi phố núi
Thật dịu dàng mùi cỏ dại ngái hương.

Đôi bạn trẻ đi trong làn mưa nhỏ
Dưới tán dù tím tím thật dễ thương
Tôi đứng dưới mái chợ lâu cổ kính
Lạnh se người biết em nhớ hay quên?

Khăn quàng đỏ có làm em đủ ấm
Dưới chân đồi nghe lá gọi thông reo
Mỗi con dốc đi qua chân mới thấm
Lời thở than hoang hoải dưới chân đèo.

Hiên nhà gỗ nghe phong linh gõ nhịp
Mái vòm cong chim ngơ gác trầm tư
Trong quán vắng chút cà phê ngọt đắng
Có mềm lòng thao thức khúc tình ca.

Tôi vẫn thích ngắm nhìn em như thế
Như nàng tiên từ cổ tích bước ra
Con bướm lạc từ cánh rừng gai nhọn
Tuổi thần tiên ngày ấy vẫn chưa xa.

Chiều cuối năm tôi lại về phố núi
Gió cao nguyên thổi lồng lộng mây mù
Mùi khoai nướng thơm lừng trong cái rét
Đêm trở mình sợi tóc cũng tương tư.

Từng giọt nước rót từ lòng dâu bể
Thả xuống hồ thành ngọn sóng long lanh
Con mắt nhớ một ngày mưa không dứt
Cỏ vẫn mềm và nổi nhớ vẫn xanh.

Đà Lạt không quên những ngày mưa cuối
Một người quen ngồi thả lá bên cầu
Trong sương khói bàn tay còn chút ấm
Lạnh đất trời một thuở có tìm nhau?

Đà Lạt-Sài Gòn, 9-19/12/2020

ĐÊM GIÃ TỪ ĐÀ LẠT

Có đôi lúc lòng buồn treo trong gió
Ta trông theo ánh mắt buổi xa người
Tìm đâu thấy hoa móng rồng thưở nọ
Xanh suốt mùa sương khói quyện mây trôi.

Đêm giã từ núi đồi phơi sương mỏng
Soi mặt hồ xao động cánh chim bay
Đời hiu quạnh dưới trăng mờ ảo vọng
Leo dốc tình ghềnh đá buốt chân ai.

Có đôi lúc lòng buồn theo dáng núi
Vườn nhà ai dâu chín đỏ môi người
Mùa phượng tím rữ xuống đời lầm lũi
Từng giọt buồn lay động tiếng mưa rơi.

Đêm già từ cạn cùng ta chén rượu
Một mình nghe mồn vó ngựa trong sương
Mùa không nhau - em tưởng vì cánh mỏng
Mặt hồ xanh còn nghiêng bóng tháp chuông?

Mai xa lắc đỏi thông reo xanh mướt
Cà phê thơm môi ngọt tiếng em cười
Gởi lại em tình ta cùng phố núi
Sắc hoa đào đỏ thắm một làn môi.

Đà Lạt, 25/5/2018

ĐÊM, DƯỚI CƠN MƯA PHÙN ĐÀ LẠT

Đêm, chỉ có tiếng thao thức của đêm
Trong cơn mưa phùn Đà Lạt
Trong cái lạnh sắt se của một ngày ngút gió. Tôi đi
Thèm mùi cà phê Tùng một ngày mưa thưa khách
(nhưng rất nồng nàn trong lòng người khách lạ)
Thèm leo con dốc vắng đìu hiu Yên Thế
(ngắm nhìn mấy pho tượng trầm tư trong khu vườn
Phạm Văn Hạng)
Thèm mùi khoai nướng thơm lừng, ly sữa nóng
bốc khói khu chợ đêm
(hay món bánh tráng ngập pizza kiểu Việt)
Thèm mùi dâu chín đỏ nồng nàn môi em
(thoang thoảng thơm trong gió ngọt men rượu say)
Sóng sánh màu mận chín tâm hồn tôi choáng ngợp.

*

Tiếng đàn ai trôi trên mặt hồ
Lãng đãng chút màu sương khói
Đánh thức hạnh phúc buồn thảm của loài chim cô độc

Những hạt mưa bụi nhỏ bé kia ơi
Xin đừng làm ướt tóc em tôi
Xin đừng làm ướt áo em tôi
Cũng xin đừng làm ướt mắt em tôi
Hãy dành riêng cho tôi một lời tình trắc ẩn.

*

Rồi tôi cũng bỏ đi xa. Đó là điều không tránh khỏi
(không hẹn bao giờ sẽ quay lại nơi này)
Bỏ lại phố núi mù sương trong ký ức muộn phiền
Bỏ lại cơn mưa phùn lay phay buổi sáng
Bỏ lại cơn mưa phùn với màu hoàng hôn tím thẫm
Bỏ lại cơn mưa phùn đêm khuya không còn ai tìm về
Khuôn mặt người con gái ấy sẽ rất nhạt nhòa
Trong không gian sâu thẳm của ngày mưa phùn
tháng bảy
Chỉ còn một hơi thở buồn bã
Sót lại trong chiếc ba lô chứa đầy dấu son hoài niệm.

18/07/2021

ĐI TÌM MÙA HOA MÓNG RỒNG

Ớ mùa hoa móng rồng xanh trong mắt em
Màu cảm thạch long lanh chứa bao điều bí mật
Đẹp như tranh lại đọng đầy nước mắt
Tôi mãi đi tìm qua từng dốc đá long đong.

Cái nắng tháng năm làm ai đó nao lòng
Chợt thấy hoa móng rồng nhà ai vừa hé nở
Bung cánh bướm lung linh trong veo làn gió
Từng cánh hoa xanh còn đọng hạt sương khuya.

Em đến nơi này từ những cánh rừng mưa
Đà Lạt vẫn vương gieo neo tình em ở lại
Tôi lữ khách đâu hiểu hết lòng con gái
Như hoa móng rồng sáng nắng lại chiều mưa*

Trầm mặc rong rêu nâu mái ngói cổ xưa
Lãng đăng cây xanh phổ sầu giăng tám hướng
Con đường nào dấu chân tím màu cánh phượng
Nào hẹn theo tôi lang thang cuối đất cùng trời.

Mùa hoa móng rồng trôi mãi tận khơi xa
Có để lại trong em bao điều thương nhớ
Nụ hôn nồng nàn làm tình yêu thắm đỏ
Khi chuyển xe muện màng không còn gõ nhịp
đường khuya.

30/7/2021

*Hoa móng rồng khi nở có thể thay đổi sắc màu liên tục trong một ngày, buổi sáng dây hoa cẩm thạch có màu xanh da trời, giữa trưa chuyển màu xanh lơ và buổi chiều có màu xanh lục.

ĐỔ QUYÊN KHÓC TRONG MƯA

Em hãy nhìn vào mắt anh thật kỹ
Để thấy nỗi buồn lặn dưới vực sâu
Trên vách đá rong rêu đầy mộng寐
Trôi qua kiếp người bao cuộc bể dâu.

Lại nhớ em – những cơn mưa Đà Lạt
Nhớ con đường hồng nhuộm áo đỏ quỳên
Nhớ phấn thông bay buổi chiều gió hát
Nhớ dấu chân người trên cỏ thật êm.

Em hãy nhìn vào mắt anh thật kỹ
Nhớ tiếng chuông ngân vọng khúc tình buồn
Tôi gọi đổ quỳên trong mơ tiền kiếp
Chợt hóa thành chim lạc giữa ngàn hương.

Phố ở trong rừng hay rừng trong phố
Sương ở bên này lạnh buốt bên kia
Phải chi giấc mơ biến mình hóa đá
Mấy ngón tay hiền không nở rã chia.

Em hãy nhìn vào mắt anh thật kỹ
Chợt thấy ai về xanh lá thu xưa
Hay chỉ một người hình sương bóng khói
Để quên gầy đứng khóc dưới cơn mưa.

14/8/2019

EM VÀ MÙA THU CŨ

*Nhớ những ngày lang thang ở Đà Lạt

Em có nhìn mây trắng
Bay về đâu cuối trời
Hồ suối Vàng thình lạng
Biết bao giờ ngừng trôi.

Nghe cánh rừng gió hú
Ngút ngàn trên ngọn thông
Ngàn năm sau vẫn thế
Đốc đá sầu mênh mông.

Bập bùng bên ánh lửa
Say điệu múa công chiêng
Rượu cần – hồn sơn nữ
Đất trời phải ngả nghiêng.

Góc đòi sương bạc xuống
Thời gian đi tận cùng
Đường đèo – cua hun hút
Có thật lòng bao dung?

Tím chùm hoa thạch thảo
Nở vội bên kia đường
Phải chăng màu áo ấy
Mang nỗi buồn tà dương.

Hàng cây soi bóng nước
Mưa bay lạnh đất trời
Chợt nhớ ngày thu cũ
Em còn ngồi bên tôi?

23/8/2019

GIÁC MƠ DÃ QUỲ

Nhớ gì một sớm mùa đông
Em nghe sợi tóc vướng lòng nhau không?
Có người thuở ấy má hồng
Thả rong áo lụa ngàn thông xanh ròn.

Hương rừng bát ngát tươi non
Sắc hoa màu nhớ có còn quanh đây
Hoa quỳ trải khắp ngàn mây
Đồi cao lưng thấp chợ dài nhớ thương.

Năm cùng tháng tận màu sương.
Vàng hoa lạc lối thiên đường quên đi
Bướm vờn thả sợi tình si
Chút tình sương núi bay đi không về.

Trắng đời cỏ dại u mê
Suối vàng dưới lũng trôi về phương nao.
Tơ trời rải nắng hanh hao
Biết em có đợi bên cầu chiều sương.

Thương người má lúm đồng tiền
Cười trong nắng sớm môi hiền nào ngoan
Trong veo mấy nụ hoa vàng
Giấc mơ chưa chạm tình xuân ngút ngàn.

18/11/2019

GIẤC MƠ GIỮA MÙA HẠ TRẮNG

Tôi đi tìm em, em lại tìm tôi
Đi hai hướng giữa hai bờ hạ trắng
Trong giấc mơ tôi bao mùa mưa nắng
Vẫn nhớ một thời tóc thả gió bay.

Cô bé ngày xưa nào biết đợi ai
Khi trái chín tình yêu tôi vụn vỡ
Tiếng ve ngân cánh phượng hồng rục rờ
Nghe bước em về trong gió mong manh.

Có tiếng chim sâu ríu rít đầu cành
Tôi và em chưa một lần hẹn ước
Chiếc lá rơi theo dòng đời xuôi ngược
Cuộc tình buồn như cánh vạc ăn đêm.

Em đi tìm tôi, tôi lại tìm em
Hai nhánh rẽ trên dòng sông hạ trắng
Trong giấc mơ tôi em về trong nắng
Đẹp tinh khôi như quả chín đầu mùa.

Vạt áo dài lất phất hạt mưa thưa
Hồn phố cũ của một thời mê hoặc
Tìm đâu thấy cõi thiên đường đã mất
Cổng trường xưa đã khép lại bao giờ.

Tuổi bướm sàu xóa nét chữ ngây thơ
Em lặng lẽ bước qua trời thơ mộng
Sao ngày xưa lại đuổi hình bắt bóng
Để cuối mùa đành lưu lạc tìm nhau.

GIỮ GIÙM TÔI CƠN MƯA ĐÀ LẠT

Giữ lại giùm tôi cơn mưa Đà Lạt
Có cơn mưa phùn lúu ríu lay phay
Có đợt mưa dầm ngút ngàn gió hú
Có chút mưa lòng thấm ướt hồn ai.

Gởi lại nơi này đèo cao hun hút
Những vạt dã quỳ lữ hện vàng hoa
Những nhánh anh đào nụ chưa kịp búp
Tiễn tôi về chỉ bụi đỏ đường xa.

Giữ lại giùm tôi tiếng chim trên tháp
Nghiêng đỏ ráng chiều mây núi qua đây
Hồn ngõ xanh rêu từ muôn kiếp trước
Chiếc ba lô sồn sốc lại trên tay.

Gởi lại nơi này đôi chè xanh ngắt
Những dốc sương mù lã đẵng Đơn Dương
Và những chuyến xe vừa qua Cầu Đất
Cuốn theo tiếng cười ai đó dễ thương.

Giữ lại giùm tôi tình yêu Đà Lạt
Có người tôi thương đi giữa đất trời
Có tóc em bay khẽ khàng gió hát
Có quán cà phê quen bước chân người.

GIỮA NGÀN THÔNG ĐÀ LẠT

*Lại nhớ về nơi ấy

Ngủ đi em – dưới gốc thông già
Dưới triền đồi thơm mãi cỏ hoa
Ngọt sương mai trên từng lá biếc
Vẳng suối ngàn đá hát thật xa.

Chiều một mình ngồi đón thông reo
Tìm bóng ai xuống núi qua đèo
Đời phù du lòng sao mãi gọi
Ngựa lạc bầy cuối dốc cheo leo.

Lên mù sương – xuống cũng mù sương
Ta tìm nhau lạc dấu thiên đường
Có phải em về trong cánh bướm
Bay qua đời tìm lại yêu thương.

Ngủ đi em - tựa vào vai anh
Hồn nhiên trong giấc ngủ thiên thần
Ngắm tóc em mượt dài như suối
Chảy xuống đời bao kiếp ăn năn.

Em có nhìn nắng đậu trên cao
Hỏi vì sao ta lại yêu nhau
Từ trong đâu bề mờ sương khói
Chiếc áo hoàng hoa đã nhạt màu.

Đà Lạt có gì – sao anh nhớ
Giây phút dừng chân chợt nhói lòng
Phải lòng con gái cao nguyên ấy
Một đời thơ thẩn giữa ngàn thông.

5/10/2019

KHI THIÊN NGÀ VỠ CÁNH

Lòng đã nhủ tim ơi đừng thao thức
Để hồn đau được giây phút bình yên
Lòng đã dặn tim ơi đừng nuối tiếc
Ai cũng một thời để nhớ để quên.

Đường em đi bông cỏ may mất dấu
Chỉ còn chẳng loài cỏ lạ vương chân
Những cánh hoa xoay tròn trong gió bão
Có mang theo mật ngọt phần thông vàng?

Lòng vẫn muốn quên đi bao nỗi nhớ
Sao bỗng dừng lại cất tiếng thành lời
Rời tan đi vào không gian vô tận
Chỉ một lần cho nỗi nhớ chìm trôi.

Đêm trăng sáng nằm dài trên cát trắng
Đợi sóng xô đưa nổi nhớ vỗ bờ
Hãy cuốn đi về biển khơi xa thăm
Phút xao lòng tim lại thấy ngẩn ngơ.

Xin một lần cho thiên nga vỗ cánh
Dệt tầm gai tay ứa máu bao lần
Trái tim đập bao điều không thể nói
Hãy yên bình qua năm tháng bão dông.

KHI TRÚ DƯỚI HIÊN MƯA

Chải chẳng suôi tóc mềm hơn lụa
Nên giấu tình tôi tận cuối ngày
Đi suốt dốc tình chân đã mỏi
Hạnh phúc chia lìa em có hay.

Những cây dù tím bên thủy tạ
Nhớ dáng ai ngồi in bóng gương
Long lanh hạt lệ mùi sương sớm
Se bàn tay lạnh để nhớ thương.

Trại Mát em về hay Đức Trọng
Vườn hồng bói quả có biết chăng
Thơm ngực thanh tân vừa chín mọng
Cẩn ngập môi người nhựa sắp căng.

Vạt nắng chiều buông làn khói mỏng
Liều rữ mềm vai xuống mặt hồ
Rơi theo những mùa hoa phố núi
Lời hẹn nào đẹp giấc mơ hoa.

Những câu chuyện kể còn chưa hết
Chuyến xe thô mộc đã về chưa
Rong ruổi một đời sao quá mệt
Thôi đành ngồi ngắm dưới hiên mưa.

Lạc bước tôi về quên quán trọ
Buông tay nhau dốc núi sương mù
Suối tóc mượt mà chưa kịp nhớ
Đã bay vèo vào cõi thiên thu.

NHỚ MỘT MÙA HOA

Anh về tìm lại trong gió sớm
Một đóa quỳ thơm rực nắng vàng
Ô hay cánh mỏng hương hoa dại
Giữ mãi chân người bước lang thang.

Đường lên phố núi chiều sương lạnh
Bên cầu thoáng thấy bóng ai quen
Chợt nghe tiếng suối reo trong đá
Người đến rồi xa để nhớ thêm.

Em đi áo mỏng muôn trùng gió
Lặng lẽ bên đời em biết không
Có một mùa hoa vàng năm cũ
Rực cả triền đồi buổi chớm đông.

Đà Lạt đón những chiều mưa xám
Bụi lất phát bay vắng một người
Long lanh sương đọng trên cành lá
Rớt xuống đời anh một tiếng cười.

Nghe chim gọi bạn lưng chừng núi
Đồi xưa chờ rụng tiếng thông rơi
Sương hồ em ướt xanh màu mắt
Nhớ một mùa hoa nở cuối trời.

9/12/2017

LẠI NHỚ VỀ ĐÀ LẠT

Lặng bên hồ Xuân Hương
Con ngựa thồ mắt ướt
Gỏ móng xuống mặt đường
Mã phu buồn ngơ ngác.

Vàng tươi đường sơn cúc
Lung linh hoa mặt trời
Tiếng chuông ngân buổi sớm
Lãng đãng cùng mây trôi.

Em đi lễ nhà thờ
Áo thơm ngày chủ nhật
Con dốc không đợi chờ
Bước chân người ngoại đạo.

Nhớ chiếc bàn cũ kỹ
Trong quán cà phê Tùng
Nghe mùi thơm bốc khói
Lặng lẽ màu thủy chung.

Dậy màu xanh cây cỏ
Hồng thắm sắc hoa đào
Em là người năm nọ
Đã phiêu bạt về đâu?

Thơ tình trên bao thuốc
Người xưa đã đi rồi
Cõi xưa thành đại mộng
Cánh hạc giờ mù khơi.

3-10-2018

KHI NHỚ VỀ PHỐ NÚI

Đà Lạt lại mưa đông
Phố chìm trong biển nước
Con đường đã thành sông
Cuốn phăng đi phía trước.

Đà Lạt đâu trăng mờ
Trong thơ Hàn Mặc Tử
Chỉ thấy phố vật vờ
Đắm mình trong mưa lũ.

Nước ào ạt qua cầu
Lòng Cam Ly giận dữ
Em trú ở nơi nào
Giữa những ngày gió hú?

Đường nào qua Đon Dương
Đường nào về Đức Trọng
Đất trời thật nhiều nhưng
Giữa cuồng phong lòng lộng.

Trên cung đèo sạt lở
Tìm em – tìm phương nào
Lạc người trong mưa gió
Là lạc vào bể dâu.

Tôi neo ở Sài Gòn
Hồn lại về phố núi
Rượu uống – càng thêm buồn
Nhìn trời mưa – muốn khóc.

9/8/2019

ĐÔI MẮT ĐÀ LẠT

Lòng anh...ai bảo không vương vấn
Đôi mắt Đà Lạt thật dễ thương
Bởi có em cùng làn mây trắng
Mãi nhìn theo nên mới lạc đường.

Chùm mimosa vàng phơn phớt nắng
Lên đồi xuống phố hẹn hò mưa
Một cốc cà phê chưa đủ ấm
Đâu bằng đôi mắt ướt đọng đưa.

Trời tháng tám sao sương lãnh đãng
Hình như má em hồng quanh năm
Anh ngỡ ngẩn mãi mùi hương thoảng
Có bốn mùa hoa nốt nhạc trầm.

Chợt nhớ tay thon người em gái
Mai về phố chợ tận đâu đâu
Dáng em còn mãi trong sương núi
Thương đôi mắt ướt thuở ban đầu.

Tháng 10/2013

LANG BIANG NGÀY TRỞ LẠI

Không thấy núi lại chẳng tìm thấy mây
Núi ở dưới chân núi sâu vô lượng
Mây che trên đầu mây chia tám hướng
Phương nào mặt trời chìm mất bể dâu?

Lên đỉnh Lang Biang chim hót nơi nào
Mười mấy năm xa không còn thấy bóng
Bước chân giang hồ trôi vào cõi mộng
Người mãi đi tìm mòn dấu liêu trai.

Nào nghe tiếng suối nào thấy sương mai
Suối chảy rất xa suối buồn khôn tả
Sương trôi la đà sương treo vực đá
Người thành chim trời qua cõi đời nhau.

Trở lại Lang Biang núi đã bạc đầu
Nghe trời đất kể chuyện tình bất tử
Ta buồn bã đem trái sầu xuống núi
Mất lối về quanh quẽ cả ngàn lau.

Đà Lạt, tháng 5-2018

LÃNG ĐĂNG TÌNH YÊU ĐÀ LẠT

Trong giấc mơ tôi có tình yêu Đà Lạt
Nghe đâu đây còn tiếng đàn Trịnh Công Sơn
Hòa giọng hát Khánh Ly mộng mị tâm hồn
Đã từng qua đây trong bước chân lãng tử.

Có tình yêu tôi là suốt đời không cũ
Cùng hàng phượng tím đang chờ hạ trở hoa
Nước Hồ Xuân Hương rải bạc ánh trắng ngà
Nghe hiu quạnh vẫn nồng nàn hơi thở.

Em có nghe bản tình ca bay trong gió
Trong tiếng chuông ngân em đi lễ thánh đường
Nhà thờ con gà chiều lãng đãng trong sương
Hương con gái làm tim tôi ngây ngất.

Trong giấc mơ tôi có bốn mùa Đà Lạt
Cùng những con đường lên xuống thấp cao
Ngồi ở đây nhìn đèn phố núi muôn màu
Giọt cà phê nhỏ xuống đời tôi sóng sánh.

Ánh sáng hắt lên bầu trời đêm lấp lánh
Em bông bênh trong sương lạnh chiều đông
Ở bên tôi em muôn thuở giấu trong lòng
Lang thang mãi nên tình yêu đành lạc mất.

Em hồn nhiên hát giữa đồi chè xanh ngắt
Nghe tiếng thác reo lại nhớ mùa hoa đào
Tôi tìm em lẫn trốn trong những vì sao
Rồi quên mất mình ở đâu trong phố núi.

LÊN NÚI PHỤNG HOÀNG

Lên Phụng Hoàng ngắm mây trắng
Núi cao xóa dấu bụi trần
Đời người mấy lần hạnh ngộ
Đất trời đá cũng vô ngôn.

Chim kêu trên tàng kinh các
Bàng hoàng hồi đại hồng chung
Trong lòng khắc bao kinh kệ
Hương thiền lắng đọng tâm dung.

Bước chân ai qua rừng trúc
Thong dong bóng lá u trầm
Mây che ngang đầu Voi Phục
Bốn mùa soi bóng Tuyền Lâm.

Mái cong vươn mình cao vút
Trầm tư dưới cội bồ đề
Thả hồn vào nơi phật tích
Bình yên tìm chốn đi về.

Bạt ngàn thông reo xanh biếc
Ai người dạo núi cùng ta
Mênh mông đất trời cổ xứ
Tìm đâu sợi khói quê nhà?

Thiền viện Trúc Lâm Phụng Hoàng
25/5/2018

LỜI CỦA ĐÁ

*Ở Vườn tượng Phạm Văn Hạng – Đà Lạt

Chi bảo đá vô ngôn
Giữa đất trời Yên Thế*
Thời gian có bào mòn
Trước cảnh đời dâu bể?

Phơi căng bầu sữa mẹ
Gương mặt quá thiên thần
Nhiệm màu từng nét khắc
Kỳ quan trong kỳ quan.

Cỏ hoa Vườn Kỷ Niệm**
Đợi ngày đá đơm bông
Hòa Bình và Hạnh Phúc
Hiện thực cùng hư không?

Đâu Nhà Nguyễn Tình Yêu***
Đền Tình*** cùng lên tiếng
Người nhạc sĩ đắm chiêu
Trong rừng chiều lộng gió.

Ai bảo đá vô tình
Lòng con người vốn bạc
Giữa đất trời tâm linh
Giàn đồng ca tượng hát?

Tỏa hương thơm thanh khiết
Tượng sống cùng tháng năm
Tài hoa người nghệ sĩ
Thành bến đỗ tâm hồn.

*Yên Thế: Tên đường đặt vườn tượng của NĐK Phạm Văn Hạng.

** Vườn Kỷ Niệm: tên vườn PVH dự định đặt cho khu vườn tượng Đà Lạt của mình.

*** Các dự án của NĐK Phạm Văn Hạng và cố nhạc sĩ Trịnh Công Sơn muốn thực hiện.

MÙA DÃ QUỲ NGÀY ẤY

Đang trong nắng một màu hoa
Gọi hồn trong gió chân ta ngày về
Lãng du lạc lối hương thề
Nghe lời cỏ hát vụng về trong ta.

Hình hài em ẩn trong hoa
Nghe thời gian chậm trôi qua mắt người
Lung đò em mãi rong chơi
Ru tình ta đợi giữa trời mù sương.

Xanh trong lá cuối dốc đường
Mùa hoa mê hoặc em dường qua đây
Ta cần hơi ấm bàn tay
Thương con chim hót sớm mai tự tình.

Chân miên man bước một mình
Hồn hoa bóng lá em hình như quên
Tay ngà tóc ngát chân êm
Đã quỳ ngút mắt càng thêm đắm lòng.

Vàng trong nắng áo lụa hồng
Mây ươm hạt nhớ mưa nguồn về đâu?
Đã quỳ thấp tuổi chiêm bao
Mùa hoa ngày ấy trôi vào hư vô.

NGƯỜI ĐI QUA ĐỒI SƯƠNG

1-

Người đi qua đồi sương
Ngựa lạc dấu thiên đường
Nẻo về đầy gió lộng
Áo tím hồn tôi vương.

Lá thông reo dào dạt
Bay đi bụi phấn vàng
Giáo đường em nghiêng bóng
Mang tình tôi lang thang.

Leo lên cao dốc nhớ
Bạc đá còn mù sương
Rêu xanh mờ vách núi
Tương tư lá ven đường.

Tình tôi thành cỏ úa
Lát nhẹ đường em đi
Bao mùa hoa Đà Lạt
Gai nhọn nhớ tình si.

2-

Người đi qua đời sương
Mơ giấc mơ vô thường
Tiếng chim buồn ngậm ngải
Dấu sau ngực trầm hương.

Em thường nghe tóc hát
Tôi lại nghe suối reo
Hồn tôi đành phiêu bạt
Đốc tình mãi cheo leo.

Tôi tìm trong men rượu
Đáy cốc em hiện về
Ngàn lau trên sông lạnh
Tiếng sáo buồn Trương Chi.

Đằng sau màu áo tím
Bát ngát một đời sim
Mưa trôi thành ký ức
Lạnh đôi bờ chân chim.

3-

Người đi qua đời sương
Mưa nắng mỗi con đường
Em lưng chừng dốc đọi
Tôi lưng chừng yêu thương.

Mùa xuân không hẹn trước
Trong xanh nước mắt hồ
Đi loanh quanh phố nhớ
Mất buồn đến ngây ngô.

Ly cà phê bốc khói
Thơm ngát trong chiều sương
Minh tôi lần thả bước
Em ở đâu bên đường.

Mơ giấc mơ Đà Lạt
Thiên đường lại mù tăm
Người nghe trong cỏ hát
Tìm hoài sắc tầm xuân.

NHỚ MÙA MAI ANH ĐÀO

Em có về phố núi
Giữa mùa mai anh đào
Được nhìn trong sương sớm
Tháp chuông nhà thờ cao.

Bước chân người rất khẽ
Trên thảm cỏ nhung mềm
Tôi chờ bên dốc đờ
Sợ tim mình ngủ quên.

Con đường đầy hoa trắng
Thấp mùa xuân xôn xao
Tóc mây vờn nắng ấm
Tình yêu bỗng ngọt ngào.

Một ngày về phố núi
Giữa mùa hoa đào phai
Mưa xuân rơi lất phất
Biết ai buồn hơn ai.

Khi cuộc tình bỏ lại
Dấu chân nhau bên đường
Qua thánh đường dốc đá
Ngân vang tiếng chuông buồn.

NÚI ĐỒI PHƯƠNG ĐÔNG

Chập chùng núi – chập chùng mây
Chân lang thang bước – một ngày mù sương
Cỏ đồi phỏ núi đông phương
Hồn mê mẫn ngụ cuối đường rêu phong.

Bạt ngàn gió – bạt ngàn thông
Tiếng chim hoang dã - mệnh mông dốc đèo
Đá vàng một cõi buồn theo
Cây cô đơn đứng cheo leo giữa trời.

Rừng trong phố - rừng trong tôi
Nhớ em tóc xõa một thời thanh xuân
Lá rơi sao lại ngập ngừng
Phải chăng mây khói hóa thành giấc mơ?

Lung linh lệ - lung linh hồ
Xanh thăm thẳm giầu – sợi tơ kiếp nào
Nụ tình nở giữa chiêm bao
Đã trôi biên biệt cuốn vào cõi xưa.

Thì thắm nắng – thì thắm mưa
Suối sông vừa kịp tiễn đưa tôi về
Sớm mai bỏ lại núi đồi
Mình tôi xuống núi ai ngùi trông theo?

24/8/2019

NGÀY EM ĐẾN

Ngày em đến bên đời
Nói ngoan đã vang tiếng khóc cười
Âm thanh reo vui trong từng con tim
Bao lời yêu thương vẫy gọi
Ở nơi nào trên phố núi mù sương ngày ấy
Tôi chợt thấy có ngôi nhà màu hồng trong ký ức
Hiện lên trong đôi mắt ngây thơ
Trong veo như những hòn bi xanh
Khát khao hy vọng
Không thể nào quên
Nào biết bao đông cuộc đời ập đến
Trên đôi chân trần nhỏ bé
Mới chập chững từng bước đi vào đời
Là bấy nhiêu lần vấp ngã
Mưa rừng, đá núi chập chùng vây bủa
Trên vùng kinh tế mới hoang vu
Nỗi sợ hãi từng làm em bật khóc
Và em cũng đã biết đứng lên từ đó.

Em của tôi ơi
Con đường của chúng ta đi
Đâu chỉ có hương thơm của hoa hồng
Hạnh phúc của đời mình
Khi đứng trước vách đá cheo leo hiểm trở
Biết lấy gì đánh đổi
Sợ tầm gai nào trói buộc chân người
Đôi cánh mong manh ấy
Bay qua biển rộng sông dài
Đôi cánh nhỏ bé ấy
Vượt qua nghìn trùng gió bão
Em chợt nhận ra mình không hề đơn độc
Trên con đường đã đi qua
Và tôi nhìn thấy niềm vui
Trong đôi mắt em
Long lanh in trên mặt hồ xanh biếc
Rất đời bình yên.

9/2/2020

NGÀY SAU EM LÀ PHƯỢNG

*Nhớ một mùa phượng tím

Lại thêm mùa phượng tím
Theo người vừa qua đây
Hàng cây chợt thức giấc
Mang tuổi hồng thơm tay.

Ngày sau em là phượng
Xin tím hoài nhớ thương
Lá luôn xanh ngày mới
Bước theo em đến trường.

Người trôi theo con dốc
Trên đỉnh đèo mù sương
Tiếng chuông chiều thong thả
Ngân vang khắp nẻo đường.

Ngày sau em là phượng
Xin đừng bay về trời
Thắm hoa như xác bướm
Dấu chân buồn lẻ loi.

Em – một thời cô giáo
Yêu màu tím sân trường
Thấp bao mùa phượng nở
Ý lược nhớ lòng gương.

Ngày sau em là phượng
Hãy vui cùng thông reo
Gió dù xoay trăm hướng
Tình mãi còn trong veo.

Bóng chiều nghiêng dốc nắng
Vó ngựa giữa lưng đèo
Tím bao mùa hoa rụng
Biết ai còn trông theo?

8/3/2020

NGÀY TÌNH NHÂN LẠI NHỚ MÙA HOA ĐÀO

Ơi! Ngày tình nhân
Hoa đào xưa vẫn nở
Hiên nhà vàng nắng xuân
Mang theo lời của gió.

Con đường nhuộm sắc hồng
Phố chìm trong sương trắng
Lãng đãng trên đồi thông
Dấu chân người phiêu lãng.

Hoa đào bùng sắc thắm
Khát vọng tuổi thanh xuân
Tình yêu thành đốm lửa
Thắp sáng chỉ một lần.

Hoa đào, hoa đào bay
Suốt một thời mê hoặc
Hoa đào rụng trên vai
Vẫn nồng nàn ánh mắt.

Lạc trong rừng hoa đào
Giữa lưng chừng dốc đèo
Có đi qua đời nhau
Cũng chỉ là sương khói.

Em ơi! Ngày tình nhân
Hoa đào xưa vẫn nở
Dù đã rụng bao lần
Bốn mùa vui thương nhớ.

14/2/2021

NGỦ DƯỚI ĐÒI HOA

Đêm qua thấy mình – hóa bướm
Bay về tìm lại đôi hoa
Tình yêu tôi thời mới lớn
Còn treo một phiến trăng ngà.

Áo người phơi trong sương sớm
Chờ tia nắng ấm ban mai
Vàng trên từng bông hoa cúc
Lung linh mảnh lụa vừa bay.

Đêm qua ngỡ mình – chim khách
Hót mừng người ở phương xa
Em từ qua sông thuở ấy
Về nằm ngủ dưới đôi hoa

Em nằm như trong cổ tích
Ngủ say giấc ngủ thiên thần
Chiều rơi lá rừng xuống thấp
Tìm em – nỗi nhớ khôn cùng.

Đêm qua nghe mình – chợt lạ
Trôi theo chiếc lá thời gian
Những ngày mưa mù hồi hã
Ven đường – em có dừng chân.

Hạnh phúc một thời trai trẻ
Lang thang trên đồi hoa xưa
Thì ra tim mình vẫn thức
Giấu tình – giấu cả nắng mưa.

NHỚ CƠN MƯA PHÙN ĐÀ LẠT

*B*ay đi những sợi mưa phùn
Em se se lạnh... đã từng yêu chưa?
Người không ướt áo vì mưa
Mà khăn quàng cổ ấm vừa môi ngoan.

Đi trong nỗi nhớ dịu dàng
Đi trong ngan ngát muôn ngàn cỏ hoa
Bước người lên mãi dốc mơ
Chỉ nghe tiếng lá hẹn hò bên tai.

Em trao tôi nhé tiếng cười
Gìon tan trong gió ngọt bụi trong sương
Mây xa màu khói muôn trùng
Con đường góc phố ai từng qua đây?

Bay đi những sợi tơ trời
Cho tôi nhớ lại một thời yêu em
Để mưa hôn tóc vai mềm
Để ai nhắm mắt bắt đèn nọ hôn.

Ngồi bên quán cóc ven đường
Hương cà phê có nồng thơm môi người
Đường về reo bước chân vui
Sao tôi đứng lại ngậm ngùi đợi ai.

Mưa phùn tháng bảy quất quay
Giọt mưa ngũ sắc làm say đắm người
Ngày mai một góc núi đồi
Có tôi đi giữa đất trời tìm em.

NHƯ HOA CẨM TÚ CẦU

Không biết đến từ đâu
Hương chùng chình bỏ ngõ
Phải hoa cẩm tú cầu
Sáng nay vừa mới nở?

Từng cánh thật mảnh mai
Lung linh trong sương sớm
Trắng một màu tinh khôi
Phấn hồng tình vừa chớm?

Vàng chút nắng điệu dàng
Tươi non màu xanh ngọc
Năm ngón tay dịu dàng
Thơm trên từng sợi tóc.

Không ngán con dốc dài
Đi hoài không thấy hết
Bởi có em bên đời
Làm sao tôi thắm mệt?

Phải chi phần thông vàng
Ướp men thành rượu ngọt
Phải em người địa đàng
Giữa đất trời Đà Lạt?

2/9/2019

NHỮNG MÙA HOA OẢI HƯƠNG

Tháng năm cánh đồng oải hương rợp tím
Gió mênh mông lời hát thật bình yên
Từ lâu lắm đã mòn trong ký ức
Lạ lòng thay tôi vẫn đợi chiều lên.

Em có còn trên đồi hoa đầy nắng
Chợt thấy mình trôi qua tuổi thanh xuân
Nghe nhịp gõ ngựa thồ trên đèo vắng
Tiếng thác reo bát ngát phần thông vàng.

Mùa hoa cũ lạc về đâu em nhỉ
Tôi lang thang trôi mất một mùa hè
Em giấu tình trong nụ hoa chưa kịp nở
Đẽ đường về lòng rợp bóng mây che.

Người thiếu nữ trên đồi hoa thuở ấy
Mùa oải hương tím cả giấc mơ tôi
Cám ơn em chiều mưa trên dốc đợi
Một ngày quên neo góc nhớ nhỏ nhoi.

Lời yêu thương mềm chân lên dấu cỏ
Mắt long lanh buông từng sợi tóc mây
Phải mùi hương thơm tho theo nhịp thở
Nét dịu dàng đọng lại từng ngón tay.

Thôi không đợi mùa hoa không trở lại
Em trong tôi một nỗi nhớ khôn cùng
Bài thơ tình viết thay lời muốn nói
Mãi nồng nàn một sắc tím thủy chung.

11/05/2021

PHẢI EM LÀ MIMOSA

Phải em là mimosa
Để tôi vương vấn như là chiêm bao
Tay nâng chiếc lá bạc màu
Ngỡ em bước nhỏ thỏ nào ngẩn ngơ.

Hoa vàng chợt nở trong mơ
Mênh mông gió hát giữa Hồ Trên Mây*
Chập chùng đồi núi trên vai
Hương cà phê nhớ - áo người thêu hoa.

Phải em là mimosa
Nên mây hờ hững chiều tà cao nguyên
Hương tình giấu cả vào đêm
Vắt ngang một dải lụa mềm trong sương.

Thác reo trôi mãi nước nguồn
Âm vang đàn đá còn vương tóc người
Mưa ơi rớt xuống cuộc đời
Xin đừng thấm lạnh môi người hôm qua.

Phải em là mimosa
Tôi thành khách lạ phương xa tìm về
Nên tình huyễn hoặc đam mê
Làm sao giữ trọn tóc thề xa bay.

Yêu người xin hết đêm nay
Để mai xuống núi tình hoài cheo leo
Góc trời Đà Lạt buồn theo
Tôi về mưa đã trắng đèo Tà Nung.**

*Hố Trên Mây: quán cà phê trên đồi ở cung đường đèo Tà Nung.

** đèo Tà Nung: một phần tỉnh lộ 725 nối thành phố Đà Lạt với huyện Lâm Hà(tỉnh Lâm Đồng)

PHỐ NÚI NGÀY CUỐI ĐÔNG

Một chút rét cuối năm
Thương bờ môi em lạnh
Đòi hoa vàng hiu quạnh
Áo tím trôi về đâu?

Hẹn chi phần thông sầu
Cho mây chùng xuống thấp
Nhớ ai về bất chợt
Để phố núi sương giăng.

Biết em còn ăn năn
Ngọn roi tình quất ngược
Đời mòn bên bờ dốc
Vách đá buồn rêu phong.

Cơn gió đem mùa đông
Về trong tim tĩnh lặng
Cho tình sầu im vắng
Trong góc nhỏ đời nhau.

Một chút rét đêm thâu
Đắm chìm con mắt nhớ
Tóc mênh mông màu lụa
Chở tình tôi đi xa.

Thở than trái thông già
Rụng khô bên hồ vắng
Khăn quàng nào đủ ấm
Vắng chuông nhà thờ xưa.

Tìm đâu những cơn mưa
Em về trong đêm lạnh
Mơ hồ trong hiu quạnh
Chợt rơi tiếng chim buồn.

Tím sẫm chiều hoàng hôn
Em có còn nghe kể
Giọt sương hay giọt lệ
Môi ngoan nào tơ vương.

Áo em nhạt mùi hương
Đôi thông đâu bước nhỏ
Ngựa yên bình ngậm cỏ
Tôi ngần ngơ lạc đường.

Tháng 12/2015

SƯƠNG TÍM BÊN HỒ 1

Chiều rơi tím biếc mặt hồ
Thuyền neo cầu vắng trăng mờ ngát hương
Em ngồi đón hạt mưa sương
Thả câu lục bát ta buồn mênh mang.

Thông reo vách núi Phụng Hoàng
Mây treo lưng thập sương ngàn thâu đêm
Lạc tìm ốc đảo bình yên
Núi Voi em đợi Đá Tiên ai chờ.

Tiếng chim mới vọng đôi bờ
Còn thương bến đỗ con đò lẻ loi
Bên hồ mây xám chơi vơi
Bốn mùa tĩnh lặng đợi người qua sông.

Ta theo Từ Thức về trần
Giày rơm nón cỏ khôn cầm ăn năn
Vẫy chào sương khói Tuyên Lâm
Em như bóng cá biệt tắm sông hồ.

*Bên hồ Tuyên Lâm Đà Lạt
Tháng 5-2018

PHỐ NÚI HOA ĐÀO

Hoa đào trên phố núi
Chợt bùng nở cuối đông
Có hẹn người năm cũ
Về trong nỗi chờ mong?

Hoa đào Trần Hưng Đạo
Rực hồng suốt Hùng Vương
Ngẩn ngơ xuôi Trại Mát
Nao lòng bờ Xuân Hương.

Phải hoa đào Thôi Hộ
Rong chơi một ngày xuân
Lòng băng khuâng muốn ngỏ
Khi nhìn mắt giai nhân.

Hoa đào từng cánh mỏng
Khoe sắc cùng ai đây?
Người dừng chân đứng ngóng
Chỉ thấy màu hồng phai.

Hoa bay – bay thành bướm
Theo người – thơm gót chân
Xanh một màu cỏ tích
Trong gió đùa môn man.

Người yêu hoa năm nào
Có bay cùng mây trắng
Khi qua vườn Bích Câu
Bóng lồng gương hồ lạnh?

Em ngồi ngắm hoa đào
Có nhớ người xuống núi
Phải đời là chiêm bao
Nên tình còn đắm đuối?

Xin làm cây cô độc
Ngàn năm đứng trên đồi
Đôi theo người cuối dốc
Tóc còn bay bên trời.

Cuối tháng 12/2019

QUÁN MƯA

Quán là mưa – sao trời đầy mây trắng
Màu nắng vàng thành áo lụa em đi
Đường anh qua mai anh đào còn hẹn
Chỉ lá non thềm gọi bước ai về.

Mắt là mưa – cho lòng anh trĩu ướt
Lạnh đời nhau còn thơm ngực xuân thì
Đời quanh co nên dốc tình rêu trượt
Cánh chim buồn chờ đến phút thiên di.

Phải là em nụ tầm xuân tím biếc
Dấu tàn phai vẫn thơm ngát hương trầm
Tiếng thác reo dội nước trời vào đá
Khắc câu thề lời hẹn ước trăm năm.

Tóc là mưa – ngọt thơm dòng suối hát
Chảy miên man trong sâu thẳm đại ngàn
Anh khách lạ lang thang cùng phố núi
Em có đứng chờ cuối dốc sương tan?

Tình là mưa – nên tình trôi vội vã
Đến rồi đi như gió núi mây ngàn
Con chim lạ rúc buồn trên ngói cổ
Nét rong rêu chìm dấu tích thiên đường.

Mai xuống núi em nghiêng thành chiếc lá
Biết có còn quán quít để tìm nhau
Bàn tay ấm giữ tình Người Đà Lạt
Màu hoa đào xin hồng nở mai sau.

Đà Lạt, 17/7/2019

SẼ KHÔNG CÒN AI CHỜ AI

Chờ một ngày nắng vội
Khóc biệt mù mưa xa
Bão giông vừa ập tới
Đời nổi trận phong ba.

Chờ trong mùa nguyệt tận
Tan chảy hết sao băng
Rớt xuống lòng biển cạn
Lạnh khối tình trời trăng.

Chờ ngàn năm ánh sáng
Đi qua dãy ngân hà
Thêm trăm năm bóng tối
Lội ngược cùng yêu ma.

Chờ quất quay thạch thảo
Đã tàn mùa oải hương
Ai nhật giùm phượng tím
Rượt đuổi bóng hoàng hôn.

Chờ tình thối muối mặn
Ruột héo nát gừng cay
Hải lưu trôi biệt xứ
Chỉ còn dấu tàn phai

Mây đâu về cố xứ
Không còn ai chờ ai.
Sông một đời già cõi
Không còn ai đợi ai.

14/5/2021

SƯƠNG TÍM BÊN HỒ 2

Chiều buông cơn mưa phùn
Trôi qua hồ tĩnh lặng
Mây núi giăng chập chùng
Thuyền neo bờ sông vắng.

Thương ngọn gió mờ cõi
Rừng lá phong trở lạnh
Thấp lên ngọn lửa trời
Sưởi lòng ai cô quạnh.

Tiếng em hát bên hồ
Hoàng hôn về lặng lẽ
Một trời đầy sương mơ
Chén rượu nồng chưa kể.

Chim núi bay về đâu
Xuân đi không trở lại
Rừng hoa mai anh đào
Giấu cuộc tình mê mải.

Gọi tên người chưa quên
Nhà em bên kia núi
Thuyền vẫn còn lênh đênh
Mái chèo lơ lửng sương muối.

Viết bên hồ Tuyên Lâm Đà Lạt

25/5/2018

TẠ ƠN NGƯỜI ĐÀ LẠT

Mưa nói gì cùng em
Khi tôi về phố núi
Nỗi nhớ vừa lên men
Ủ hơi người lần cuối.

Một chút gió mùa đông
Mưa se lòng ướt áo
Trên mái ngói rêu phong
Tiếng chim nào tiếc nuôi.

Dâu vườn ai chín đỏ
Phải dấu môi em hồng
Chạm gai lòng ứa máu
Thấm đóa hoa xương rồng.

In bóng nước hồ gương
Còn mùi thơm hoa cỏ
Nhật nhòa một làn hương
Dấu chân em ngày nọ.

Lòng đi qua bão rớt
Nên sương chiều ướt vai
Thèm chút cà phê ấm
Lại nhớ một bàn tay.

Thời gian không đủ dài
Nên lòng người quá ngắn
Bóng người ngoài chân mây
Loanh quanh hoài chốn vắng.

Tạ ơn em - Đà Lạt
Tìm chi dấu thời gian
Thương loài cây trốn gió
Cuộc tình thưở nào tan?

CHIM TRÊN TƯỜNG TU VIỆN CŨ

Tiếng chim hót trên tường tu viện cũ
Trơ tháp chuông hoang phế tự bao giờ
Mây xám một ngày mưa tháng bảy
Ngơ ngác nhìn sóc gặm hạt thông khô.

Cây thập giá chơ vơ cùng rêu mốc
Gánh lên mình bao phế tích trầm luân
Mái vòm cong chứa bao điều bí mật
Đưa tôi về bao thế kỷ hồng hoang.

Đôi mắt đẹp người nữ tu ngày ấy
Nét thiên thần đọng lại dấu thời gian
Ngày chủ nhật trong niềm vui thánh lễ
Lạc về đâu qua những dốc thông ngàn.

Tiếng chuông ngân còn không khi chiều xuống
Quanh ngọn đồi bóng núi đã dần buông
Dòng ký ức cuốn trôi đời nghiệt ngã
Nét phong trần đầy vết khắc tai ương.

Ngôi nhà nguyện đã xanh màu rêu phủ
Tôi về ngang như muốn nói bao điều
Ừ có lẽ tôi chỉ người khách lạ
Nên tâm hồn chùng xuống tận cô liêu.

Trên vòm tháp bóng chim nhìn u uất
Hót vu vơ những âm sắc thật buồn
Nét ma mị ẩn trong từng khung cửa
Trên lối về chìm đắm hạt mưa sương.

25/7/2019

TÌM NHAU MÙA TRĂNG CŨ

Tìm nhau mùa trăng cũ
Tôi về lại bên hồ
Vườn Bích Câu liễu rũ
Có kỳ ngộ trong mưa?

Tìm em trong bóng nguyệt
Bước ra từ trong tranh
Tượng hình thành sương tuyết
Mặt hồ - lệ long lanh.

Tìm nhau trong dâu bể
Trăm con sóng ba đào
Cuốn phăng tình vạn nẻo
Ngả bên gành vực sâu.

Tìm em qua bóng lá
Hoa khoe sắc muôn trùng
Những cánh hoa màu tím
Tím một màu thủy chung.

Tìm nhau ngày mưa gió
Người xa chưa kịp về
Đèo mây cùng sương núi
Lạc cuối bờ dốc mê.

Tìm nhau mùa trăng khuyết
Tóc em bay cuối trời
Chuyến xe đời đã muộn
Nào với kịp bàn tay.

THÀNH PHỐ MƯA

Em hẹn tôi về thăm thành phố mưa
Trên đồi cỏ non ven hồ liễu rũ
Một thoáng hương xưa qua từng phố cũ
Ly cà phê thơm năm ngón dịu dàng.

Con đường mưa quyến rũ bước chân nàng
Bờ vai nhỏ đong đưa đôi mắt biếc
Phố núi mù sương không lời tiễn biệt
Tiếng chim gọi tình vách núi cheo leo.

Dấu chân ngựa về nhớ gió thông reo
Hoa vãn nở vô tình trên kẽ đá
Những đóa hoa vàng nao lòng khách lạ
Nghe lá thu mưa ngỡ bước em về.

Lãng đãng trong sương thơm mái tóc thề
Tình yêu tôi, tình một thời nông nổi
Mưa trong lòng, mưa làm em bối rối
Không còn tôi ai nhắc chuyện ngày xưa.

Em hẹn tôi về ngắm thành phố mưa
Mười mấy năm lời hẹn xưa bỏ lỡ
Gió hãy mang tình yêu tôi thuở đó
Mưa đồng bằng nhớ thành phố mưa bay.

Tháng 7/2014

THUỞ ĐÀ LẠT, DIU DÀNG MÀU PHƯỢNG TÍM

Tháng ba sắc nhớ mê người
Chợt bùng phố núi một thời ngẩn ngơ
Diu dàng phượng tím ven hồ
Và tôi - ngọn gió đại khờ qua đây.

Mây bông bành – Nắng trên vai
Màu hoa phượng tím ngắt ngây môi người
Và chim đánh thức tiếng cười
Từ lâu rớt lại bên đời quạnh hiu.

Tháng ba người cũng liêu xiêu
Ai còn nhặt cánh phượng yêu ven đường
Bóng dài chợt ngã sau lưng
Trôi theo triền dốc nửa chừng lại thôi.

Người yêu áo tím một đời
Sắc hoa màu nhớ biết đời nào ngời
Tím chi tím quá phượng ơi
Để người phố núi ngậm ngùi chia tay.

Không còn ai mượn bờ vai
Nên se sắt lạnh - Sóng đầy mắt nhau
Bình yên em nhé – Ngày sau
Môi thơm còn giữ một màu tím xưa.

7/3/2020

TRĂNG BÍCH CẦU

Leo những bậc thang đầy phé tích
Người xuống đời trăng đã lên cao
Đem dòng suối nhỏ tràn xuống phố
Bé có cùng tôi đuổi bóng nhau.

Nằm yên trên cỏ êm hơn gối
Nép tựa vào tôi đi bé ngoan
Ngỡ gái liêu trai từ kiếp trước
Gương hồ trăng quá sợ trăng tan.

Hãy giữ lòng mình - trăng mười sáu
Thuở tình đầu đẹp tựa chiêm bao
Đứng giữa đời thông nghê ngao hát
Bé thả tình tôi cuối dốc sào.

Phải vàng trắng lạnh ngàn năm trước
Phố núi còn nghe chuyện Bích Câu
Xin liễu hồ xanh phơi sóng nước
Người đừng hóa bướm đợi ngàn sau.

Mái vòm cổ viện chơ vơ quá
Một tiếng chim đêm ẩm ướt buồn
Nghiêng bóng trăng soi đầy khung cửa
Bé có chờ nhau ở cuối đường?

TRONG VƯỜN TƯỢNG PHẠM VĂN HẠNG

Tôi như lạc vào một không gian khác
Trong khu vườn tượng ẩn nấp dưới bóng mát
thông ngàn.
Những bức tượng hình như biết nói
Bằng đôi mắt và hình thể
Sự phồn thực căng đầy trong bầu sữa
Từ vết nham trầm tích, từ mảnh vụn đá bụi thời gian
Có ai thấu được mật ngữ ẩn trong
Những “Giọt nước trong. Động bụi trần hư ảo”
Dưới bàn tay người nghệ sĩ tài hoa

Bỗng “Những bức tượng trong vườn òa ra khóc
Khi nhân văn bị sỉ nhục giam cầm
Đá Gỗ Sắt Đòng không thể lặng câm”
Chát trầm trong từng khối đá có mấy ai nhận ra
“Trầm không khoe sắc thắm
Hương bay vờn khói mây...”
Đâu là tượng, đâu là người, đâu là ma quỷ
Đâu là cõi vô cùng của một kiếp nhân sinh
“Đất trời không giấu mặt
Đời người mãi thực hư”
Làm ta nhớ đến - Chứng Tích một thời

“Những tấm gương luôn vỡ
Sự phản chiếu không mòn”
Trong chiếc áo cánh dơi và chiếc mũ cao bồi lạ lẫm
Đời có thêm một kẻ lãng du mãi rong chơi trần thế
Muốn “Bắt mạch thời gian” để khơi nguồn cho
“Ngôn từ sự tĩnh”
Tôi chợt nhận ra ông “Chỉ là người tập tễnh làm thơ...”
Một bài thơ ngắn
Lại nuôi dài đến 20 năm.

“Tôi chỉ là người lao碌
Một chút nước mắt, một chút mồ hôi gởi lại cho đời”
Người nghệ sĩ không mong gì hơn thế
Cuối mùa chiếc lá vàng cứ thế lặng lẽ rơi.
Vườn tượng mãi trầm tư buồn vui cùng dâu bể
Và cứ thế mặc thời gian trôi đi
“Lá xanh, tỏa sắc
Lá vàng, rụng rơi”

Những câu “...” là lời và ý thơ của nhà điêu khắc Phạm Văn Hạng.

TRONG CẢNH RỪNG QUÊN LÃNG

Một ngày bỗng thấy xanh rêu
Nửa đêm thức giấc chim kêu nhớ người
Lang thang sương trắng ven đồi
Áo người sim tím ngậm ngùi nghe mưa.

Một ngày thớ ngói cổ xưa
Còn loang vệt nắng mấy mùa tàn phai
Tay người đem chút heo may
Suối reo thác đổ ngậm lời an nhiên.

Một ngày phố núi ngủ yên
Ven hồ gốc liễu lãng quên môi người
Nằm nghe gió hát bên trời
Em xanh màu tóc nhuộm đời tôi đau.

Một ngày mùa gió qua mau
Cúc hoa vàng nở bên cầu ngẩn ngơ
Mắt người giấu những huyền mơ
Sông xa nguồn nhớ có chờ nhau đâu.

Một ngày lá mục giòn đau
Níu chân lữ khách kiếp nào tương tư
Người trong lớp lớp sa mù
Có qua mấy cõi thiên thu hẹn về.

Một ngày đèo dốc suối khe
Loanh quanh đợi mãi chuyến xe không người
Chạm vào nỗi nhớ trong tôi
Bỗng quên phố núi một thời có em.

2/9/2021

TRĂNG TRÊN ĐỒI CỎ HỒNG

*Lễ hội cỏ hồng Đà Lạt tổ chức cuối tháng 11, tôi mơ một lần ngắm trăng cùng em khi mùa lễ hội bắt đầu.

Tôi mơ cùng em lên đồi cỏ hồng
Giữa trời đêm đón vàng trăng lưu lạc
Gót ngựa về âm vọng mãi trong sương
Chim gọi bạn giữa rừng khuya xao xác.

Đêm thảo nguyên mênh mông đầy huyền hoặc
Sao ngang trời lấp lánh xuống đồi trăng
Trái yêu đương đã qua mùa quả ngọt
Mùa cỏ hồng em có kịp về không?

Nụ hôn trăng phải chăng là mộng寐
Treo trên cành chờ đợi phút phục sinh
Nhành cỏ tuyết long lanh màu sương khói
Có phai tàn trước ngưỡng cửa bình minh?

Đèn nguyện ước thả trong đêm nguyệt tận
Đồi trăng xưa – em - đá tảng sỏi Vàng
Người yêu người trôi mùa trăng cỏ tích
Gió đại ngàn ngậm tiếng thở thời gian.

7/12/2017

VỀ NGHE CỎ HÁT

Bao mùa hạt cỏ bay đi
Có uơm lại kiếp xuân thì cho nhau
Đất cằn, khô dẫu, mai sau
Vết chân chim, rặng, kiếp nào đã quên.

Chia nhau mấy nhánh cỏ buồn
Ép trong thư cũ còn thơm suốt mùa
Thuở người xóa cả nắng mưa
Giấu lòng nhau để người xưa quên đường.

Tình thành cỏ dại phơi sương
Vàng phai mùi nhớ còn hương nồng nàn
Vô tình bóng cỏ phân vân
Ngậm rơi số phận xuống trầm luân thân.

Về nghe cỏ hát dưới chân
Vẫn xanh như kiếp tình nhân thuở nào
Tóc người thơm mãi ngàn sau
Một thời nhẩn cỏ hằn đau da người.

9/10/2018

VIẾT BÊN HỒ SUỐI VÀNG

*Nhớ những ngày lang thang ở Đà Lạt

Em có nhìn mây trắng
Bay về đâu cuối trời
Hồ suối Vàng thình lạng
Biết bao giờ ngừng trôi.

Nghe cánh rừng gió hú
Ngút ngàn trên ngọn thông
Ngàn năm sau vẫn thế
Đốc đá sầu mênh mông.

Bập bùng bên ánh lửa
Say điệu múa công chiêng
Rượu cần – hồn sơn nữ
Đất trời phải ngả nghiêng.

Góc đòi sương bạc xuống
Thời gian đi tận cùng
Đường đèo – cua hun hút
Có thật lòng bao dung?

Tím chùm hoa thạch thảo
Nở vội bên kia đường
Phải chăng màu áo ấy
Mang nỗi buồn tà dương.

Hàng cây soi bóng nước
Mưa bay lạnh đất trời
Chợt nhớ ngày thu cũ
Em còn ngồi bên tôi?

23/8/2019

VIẾT TRÊN ĐỒI PHƯỢNG TÍM

Khi ta về nằm trên đồi phượng tím
Nghe tiếng chim hoang khản giọng gọi tình
Nhìn mảnh vỡ từ vàng trắng cổ tích
Lạc xuống trần đầu kịp đón bình minh.

Gió vẫn hát khúc tình ca yêu mạng
Con đé mèn rung chiếc cánh tật nguyên
Giọt sương buồn treo vết sầu năm tháng
Ta muốn gọi người bằng một cái tên.

Mặt hồ lặng im phủ đầy sương khói
Phải bóng người về xanh mắt liêu trai
Lạnh đầu đông đến bao giờ em nhỉ
Mà thắm sâu đáy mắt một mùa say.

Đêm Đà Lạt ngày cuối năm ẩm ướt
Mưa bụi giăng giăng hết một kiếp sầu
Hòn sỏi nhỏ ném xuống hồ thình lạng
Âm sóng vô tình giấu kín vết đau.

Khi ta về nằm trên đồi phượng tím
Đón một vì sao vừa rụng nơi này
Hương cỏ dại tiễn chân người xa gái
Ly rượu buồn ai uống cạn đêm nay.

*Những ngày ở biệt thự Phượng Tím
-Đà Lạt
Cuối năm 2020

YÊU NGƯỜI NGÓNG NÚI

Ngồi bên nhau em nhé
Cùng ngắm ngọn thông già
Lắng nghe lời gió kể
Tuổi trẻ mình đã xa.

Nhớ mùi hoa thạch thảo
Theo gió xưa bay về
Sao lòng đầy đông bão
Em có còn lắng nghe.

Ta yêu người ngóng núi
Yêu mây xám lưng đồi
Thương cánh chim làm lũ
Trong bóng chiều vừa rơi.

Trong bàn tay định mệnh
Buồn vui một kiếp người
Biết bao làn chi rổi
Lạc mất cuộc tình trôi.

Dòng sông nhiều sương trắng
Ai chia cắt đôi bờ
Nghe mênh mông tiếng sóng
Chia tay hoài ngẩn ngơ.

Ta yêu người ngóng núi
Yêu sương tím ven hồ
Con sông buồn tiếc nuôi
Một cuộc tình vừa xa.

*Đà Lạt, những ngày tháng 5/2018

NGŨ DƯỚI ĐÔI HOA

1

Nhạc: HỒ HOÀNG
Lời: NGUYỄN AN BÌNH

The musical score is written in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 6/8 time signature. The tempo is marked as quarter note = 70. The lyrics are written below the notes. The score consists of 11 lines of music. The first line starts with a key signature change from C major to F# major. The lyrics are: "Đêm qua, thấy mình hóa bướm. Bay về, tìm lại đôi hoa. Tình yêu tôi vừa mới lớn. Còn treo một phiến trăng già. Áo người phơi trong sương sớm. Chờ tia nắng ấm ban mai. Vàng trên từng bông hoa cúc. Lung linh mảnh lụa vừa bay. Đêm qua, ngỡ mình chim khách. Hót mừng người ở phương xa. Em từ qua sông thuở ấy. Về (Em) từ qua sông thuở ấy. Về nằm ngủ dưới đôi hoa. Em... ..hoa/."

Đêm qua, thấy mình hóa bướm. Bay về, tìm lại đôi
hoa. Tình yêu tôi vừa mới lớn. Còn treo một phiến trăng
gà. Áo người phơi trong sương sớm. Chờ tia nắng ấm ban
mai. Vàng trên từng bông hoa cúc. Lung linh mảnh lụa vừa
bay. Đêm qua, ngỡ mình chim khách. Hót
mừng người ở phương xa. Em từ qua sông thuở ấy. Về
(Em) từ qua sông thuở ấy. Về
nằm ngủ dưới đôi hoa. Em... ..hoa/.

Phải Em Là Mimosa

♩ = 115
Allegro - Hơi nhanh

Thơ : Nguyễn An Bình
Nhạc : Phan Bá Kiệt

The musical score is written in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 4/4 time signature. It features a melody with several triplet markings (indicated by a '3' above the notes). The lyrics are in Vietnamese and describe the Mimosa plant. The score ends with a double bar line and a copyright notice '09/9/2019'.

Phải em là mi - mo - sa. Để tôi vương
vấn như là chiêm bao. Hoa vàng chợt nở trong
mơ. Mênh mông gió hát giữa hồ trên mây.^(*) Chập
chùng đồi núi trên vai. Hương cà phê nở - áo người thêu
hoa. Phải em là mi - mô - sa. Nền mây hồ
hững chiều tà cao nguyên. Hương tình giấu cả vào
đêm. Xin đừng thắm lạnh môi người hôm qua. Phải em
là mi - mo - sa. Tôi thành khách lạ phương xa tìm về. Làm
sao giữ mái tóc thề bay xa. Yêu người xin hết đêm
nay. Để mai xuống núi tình hoài cheo leo...

09/9/2019

(*) Quán cà phê tên hồ trên mây.)

TÌNH THƠ CHO ĐÀ LẠT

**Nông Quy Quy*

*Với Đà Lạt, tôi luôn là lữ khách
Đi qua nhau trong một nỗi đời riêng
Em nơi đó, đợi từ xa xăm lăm
Quán trọ bên đường, xao xác chim đêm*
(Với Đà Lạt, tôi mãi hoài lữ khách)

Những dòng thơ đa cảm, tự tình ấy đang long lanh soi bóng trong thi tập: ĐÀ LẠT TÌNH TÔI NGƯỜI LỮ KHÁCH đã mở ra một không gian thơ Nguyễn An Bình, nơi thông reo suối hát , dốc đèo khói sương, thanh thoát thiên đường ... một không gian mở, thoáng đãng, thân thiện và duyên dáng mà đất trời đã dành riêng cho Lâm Đồng - Đà Lạt, xứ núi ngàn hoa . Nơi hoà điệu của thiên nhiên với con người và những khúc nhạc thơ lãng mạn.Với chúng ta, có yêu không khi đọc khổ thơ với cả tâm tình này?

*Tôi neo ở Sài Gòn
Hồn lại về phố núi
Rượu uống càng thêm buồn
Nhìn trời mưa - muốn khóc.*

(Khi nhớ về phố núi)

Không gian thơ của thi nhân Nguyễn An Bình phong phú về đề tài, đề tài nào cũng có những ý tình đẹp, câu thơ đẹp, đề tài nào cũng đem đến cho người đọc những cung bậc cảm xúc khác nhau. Có lẽ, từ sâu trong đam mê, tiếng lòng của thi nhân đã uơm mầm và bật nở thành giai điệu tha thiết, rung cảm những khúc tình thơ, và ở đây, trong thi phẩm này, người thơ đã dành tất cả nỗi niềm và tình yêu mến cho Đà Lạt trong những lần rong rêu phiêu lãng.

*Đà Lạt có gì - sao anh nhớ?
Giây phút dừng chân chợt nhói lòng
Phải lòng con gái cao nguyên ấy
Một đời thơ thân giữa rừng thông.*

(Giữa ngàn thông Đà Lạt)

Thơ và người từ đây, la đà khắp những con đường ẩm ướt sương mưa, những đường tình thom phẩn thông vàng, má hồng và gió lạnh ... la đà cafe, hàng rong quán xá, khi lang thang đếm bước bên hồ Xuân Hương, khi hong tay trên bập bùng lửa ấm chợ đêm và đầu đó mùi khoai lang, bắp nướng thơm nồng. Ôi! Một hồn thơ luôn rộng mở ở mọi chốn, mọi nơi.

*Em ngồi se lạnh bàn tay
Khăn len ủ ấm tình đây nhau không?*

*Khoai lùi, ngô nướng thơm nồng
Bập bùng bếp lửa má hồng em tôi.*

(Dạ khúc bên hồ)

Thật là thú vị, khi chỉ có thơ mới khám phá ra những bí mật riêng tư trong trái tim của thi nhân, chỉ có thơ mới chia sẻ tâm tình của người thơ mỗi lần ghé về thăm Đà Lạt và thăm một bóng hồng nào đó! chẳng ai biết, nhưng cảm xúc đã hóa thân vào thơ và những rung cảm nội tâm đã là lời thổ lộ, đã cùng thi nhân trải lòng... thơ Nguyễn An Bình thật chân thành, nồng nàn và trẻ trung.

*Đường nào đưa đến nhà em nhi!
Tôi mơ thấy cả một rừng hoa
Tôi mơ thấy cả tà áo mỏng
Bay giữa trời. Đà Lạt mộng mơ*

(Cảm ơn người Đà Lạt)

Say đắm trong hoa ngàn núi biếc, là hơi thở tình yêu Đà Lạt. Người thơ đã ôm hết những mộng mơ, trữ tình của Đà Lạt vào lòng, nhờ thơ lưu giữ cảm xúc, và thơ đã hoàn thành sứ mệnh với thi nhân trong những tháng ngày lung linh ở xứ tình, để nghe thương yêu và kỷ niệm một đời, được ướp mộng thanh tân.

*Tôi vẫn thích ngắm nhìn em như thế
Như nàng tiên từ cổ tích bước ra
Con bướm lạc từ cánh rừng gai nhọn
Tuổi thần tiên, ngày ấy vẫn chưa xa*

(Đà Lạt - những ngày mưa cuối)

Thế nhưng, đôi lúc thơ cũng tự tình, cũng ngậm
ngùi và buồn như một tiếng thở dài .

*Lạc trong rừng hoa đào
Giữa lưng chừng dốc đọi
Có đi qua đời nhau
Cũng chỉ là sương khói.*

(Ngày tình nhân, lại nhớ mùa hoa đào)

*Và tình hoài thôn thức ...
Không còn ai mượn bờ vai
Nên se sắt lạnh, sóng đầy mắt nhau
Bình yên em nhé ngày sau!
Môi thơm còn giữ một màu tím xưa.*

(Thuở Đà Lạt, dịu dàng màu phượng tím)

Biết là vậy, nhưng ngay cả lúc đã đi xa hay đang
đứng giữa Đà Lạt thì cõi thơ vẫn hoài chân ái, vẫn
để thi nhân nhìn thấy rõ lòng mình giữa những té
toái, bụi bặm của phố phường phù hoa khác. Đà Lạt
vẫn là nơi chôn bình yên để lũ khách tìm đến lắng

nghe: thiên nhiên và con người mãi chan hòa trong núi rừng vạn cổ.

*Đà Lạt không quên những ngày mưa cuối
Một người quen ngồi thả lá bên cầu
Trong sương khói, bàn tay còn chút ấm
Lạnh đất trời một thuở có tìm nhau.*

(Đà Lạt những ngày mưa cuối)

Đến Đà Lạt nhiều lần nhưng chỉ dành riêng Đà Lạt thôi, cũng chưa đủ “độ dày”, “độ mùi” để lữ khách có thể rung cảm nhiều như thế, Đà Lạt - Lâm Đồng trên đường lãng du, đã có nhiều địa danh luyến lưu hồn lữ khách, để rồi những nơi ấy, thơ lại ngỏ lời yêu thương.

*Mai xanh rực tím bên trời
Vàng trong sắc nắng một thời mới yêu
Rồi mai nắng quái lưng đèo
Mưa đêm Đức Trọng, sương chiều B’lao.*

(Cỏ hoa cùng người)

Với trái tim đa cảm, mỗi nơi thi nhân vừa đến hay đã đi qua, đều đọng lại những kỷ niệm dấu yêu, vấn vương và dường như có cả trắc ẩn, đa đoan trên những cuộc tình.

*Tháng chạp ước gì anh trở lại
Nhìn sắc hoa vàng nhớ áo em
Chút tình gửi lại D'ran phố
Đồi núi sương mù trong bóng đêm.*

(D'ran - chút tình gửi lại)

...

*Yêu người xin hết đêm nay
Để mai xuống phố tình hoài cheo leo
Góc trời Đà Lạt buồn theo
Tôi về mưa đã trắng đèo Tà Nung.*

(Phải em là mimosa)

...

*Ta cùng mắt nhớ tình si
Trà thơm ngọt đắng thánh thi kiếp nào
Hồn nghiêng nắng sớm B'lao
Thối se mặt nước đã nhàu vết thương.*

(Còn ai xuống núi lên đèo tìm nhau)

Vậy đó, những bài thơ tròn trĩnh, đầy đẹp từng câu, từng cảm xúc, tao nhã và lãng mạn, cứ âm thầm chảy ngược từ Sài Gòn về với cao nguyên phố núi để thổ lộ tình yêu một cách mãnh liệt. Niềm vui khi mới đến hay khi tạm biệt, rời xa đều đọng lại trong thơ của Nguyễn An Bình. Vâng, xin mãi hoài lữ khách để mãi hoài nhớ nhau... Thơ tri kỷ ân tình, rung cảm đến từng cõi tơ sương. Nguyễn An Bình

viết hồn nhiên như mây trời, viết với tất cả nội lực, quá thật thà nên quá dễ thương, thơ ca ngợi tình yêu và làm đẹp cho đời như một món quà tặng vô cùng ý nghĩa cho mảnh đất tâm hồn này, dù cũng có lần sân và cạnh tranh với văn nghệ Lâm Đồng khá... (chỉ nêu cho vui) nhưng biết làm sao được! Đà Lạt không của riêng ai, khi tình yêu của người thơ và mạch nguồn cảm xúc dành cho xứ tình mù sương cứ mãi dâng trào, miên viễn trong nguồn tình tự của thi ca, đó là nội tâm trong sáng của người thơ, cốt trái lòng với chính mình nhưng cũng là trái lòng với cuộc đời và xứ sở và mà thi nhân yêu quý.

Lâm Đồng, mùa thu 2021
NÔNG QUY QUY

MỤC LỤC

NGUYỄN AN BÌNH, NGƯỜI LỮ KHÁCH	
TRÊN NHỮNG ĐỐC TÌNH ĐÀ LẠT.....	6
BÊN HỒ TUYẾN LÂM	23
CÓ MỘT MÙA HOA ĐÀO ĐÃ RẤT XA	24
ÁO NGƯỜI BAY TRẮNG ĐỔI SƯƠNG LẠNH.....	26
B' LAO TÌNH ĐẤT TÌNH NGƯỜI.....	28
VỚI ĐÀ LẠT, TÔI VẪN HOÀI LỮ KHÁCH.....	30
CÁM ƠN. NGƯỜI ĐÀ LẠT	32
CAO NGUYỄN MÙA NẤY	34
CÓ MÙA HOA ĐÀO GIẤU TRONG MẮT EM	36
CÒN AI XUỐNG NÚI LÊN ĐỔI TÌM NHAU	38
CUỐI MÙA PHƯỢNG TÍM	40
CHIA TAY EM, CƠN MƯA PHÙN ĐÀ LẠT	42
CỎ HOA CÙNG NGƯỜI.....	45
CHIM NHỎ	46
DẠ KHÚC BÊN HỒ	48
DÃ QUỲ THƯƠNG NHỚ	50
ĐÀ LẠT NHỮNG MÙA HOA.....	52
D'RAN, CHÚT TÌNH GỞI LẠI	54
ĐÀ LẠT, NHỮNG NGÀY MƯA CUỐI.....	56
ĐÊM GIÃ TỪ ĐÀ LẠT	58
ĐÊM, DƯỚI CƠN MƯA PHÙN ĐÀ LẠT	60
ĐI TÌM MÙA HOA MÓNG RỒNG.....	62

ĐỔ QUYÊN KHÓC TRONG MƯA	64
EM VÀ MÙA THU CŨ	66
GIẤC MƠ DÃ QUỲ	68
GIẤC MƠ GIỮA MÙA HẠ TRẮNG	70
GIỮ GIÙM TÔI CƠN MƯA ĐÀ LẠT	72
GIỮA NGÀN THÔNG ĐÀ LẠT	74
KHI THIÊN NGA VỖ CÁNH	76
KHI TRÚ DƯỚI HIÊN MƯA	78
NHỚ MỘT MÙA HOA	80
LẠI NHỚ VỀ ĐÀ LẠT	82
KHI NHỚ VỀ PHỐ NÚI	84
ĐÔI MẮT ĐÀ LẠT.....	86
LANG BIANG NGÀY TRỞ LẠI.....	87
LÃNG ĐĂNG TÌNH YÊU ĐÀ LẠT.....	88
LÊN NÚI PHỤNG HOÀNG	90
LỜI CỦA ĐÁ.....	92
MÙA DÃ QUỲ NGÀY ẤY.....	94
NGƯỜI ĐI QUA ĐỒI SƯƠNG.....	96
NHỚ MÙA MAI ANH ĐÀO	99
NÚI ĐÔI PHƯƠNG ĐÔNG.....	100
NGÀY EM ĐẾN.....	102
NGÀY SAU EM LÀ PHƯỢNG.....	104
NGÀY TÌNH NHÂN LẠI NHỚ MÙA HOA ĐÀO	106
NGỦ DƯỚI ĐỒI HOA	108
NHỚ CƠN MƯA PHÙN ĐÀ LẠT	110
NHƯ HOA CẨM TÚ CẦU.....	112

NHỮNG MÙA HOA OẢI HƯƠNG	114
PHẢI EM LÀ MIMOSA.....	116
PHỐ NÚI NGÀY CUỐI ĐÔNG	118
SƯƠNG TÍM BÊN HỒ 1	121
PHỐ NÚI HOA ĐÀO	122
QUÁN MƯA	124
SẼ KHÔNG CÒN AI CHỜ AI.....	126
SƯƠNG TÍM BÊN HỒ 2.....	128
TẠ ƠN NGƯỜI ĐÀ LẠT	130
CHIM TRÊN TƯỜNG TU VIỆN CŨ	132
TÌM NHAU MÙA TRĂNG CŨ.....	134
THÀNH PHỐ MƯA	136
THUỞ ĐÀ LẠT, DỊU DÀNG MÀU PHƯỢNG TÍM.....	138
TRĂNG BÍCH CẦU.....	140
TRONG VƯỜN TƯỢNG PHẠM VĂN HẠNG	142
TRONG CÁNH RỪNG QUÊN LÃNG	144
TRĂNG TRÊN ĐÔI CỎ HỒNG	146
VỀ NGHE CỎ HÁT	147
VIẾT BÊN HỒ SUỐI VÀNG.....	148
VIẾT TRÊN ĐÔI PHƯỢNG TÍM.....	150
YÊU NGƯỜI NGÓNG NÚI	152
TÌNH THƠ CHO ĐÀ LẠT	156

=== o0o ===

Đà Lạt,
tình tôi
và
người lạ khách

Thơ
Nguyễn An Bình

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

In 500 cuốn; khổ 13.5x20.5cm
tại Công ty CP Văn hóa in Lạc Việt,
Khu nhà máy Pin Văn Điển
Thanh Trì, Hà Nội

Biên tập:

Bìa tranh: Họa sĩ NGUYỄN THÀNH TRUNG

Phụ bản tranh: Họa sĩ NGUYỄN THÀNH TRUNG
và ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Trình bày: NGUYỄN SƠN HÀ

Sửa bản in: NGUYỄN AN BÌNH